

ALMANACH

ALMANACH

I

SMYSL TOHO VŠEHO, PÁNOVÉ ? NEVÍM , NEVÍM.....

NA DRUHÉ STRANĚ VŠAK SOUDÍ THEODOR STEHLÍK,
BANKOVNÍ DISPONENT:
"SMYSL TOHO VŠEHO, PÁNŮVĚ ? NEVÍM, NEVÍM..."

OD
MUDR OSCARA RYBY,
DENTISTY

KDE JSOU ? /Dialog/

5

"Kde je Richard, přítel v nouzi?
Starý šprýmař a nevléčitelný spáč.

Kde je Valentin se svým smutným optimizmem?
Vyslanec pohádkového světa.

Kde hledat Samuela, přísného materialistu?
Netečného k neúspěchům.

Kam zmizela Daniela, hluboká studnice moudra?
I se svým smyslem pro krásno.

Kam se poděl Ralf, továrna nápadů?
Upřímný a dětinsky bláznivý.

Kde je Alice, co poskytla vždy stín?
A její sbírka smích budících přirovnání.

Kde zůstal Marian, ten bytostně spravedlivý Quijote?
Vášnivý kazatel dobra.

Kde je Adriena, vytvořená směsí síly a smutku?
Vždy přesná v detailech.

Kde hledat Leoše, spoutaného dobrodruha?
Člověka, který umí připravit překvapení.

Kde je Sylvie, družka ve štěstí?
Zásobnice zajímavých známých.

Kde je Olin se svým hlubokým porozuměním?
Starostlivý a neúnavně veselý.

Kde ti všichni jsou?

Kde?"

"Tak ti nějak, člověče, nevím.

Asi v prdeli...

Já ti nestačím, nebo co!?"

"AHOJ, HUDE...!"

Proboha! Zrovna teď se musí stát taková věc. Hudovi se okamžitě pokazila nálada, kterou za celý den pracně vypěstoval. Váhal, má-li se vůbec ozvat, nechtělo se mu. Nejraději by pokračoval v úkrocích dál a dělal, že nic neslyší. Jenže to by musel dělat, že je hluchý. Cip stál sotva dva kroky před ním a působil, jako obvykle, docela odpočatým dojmem. Hudovi se tvář zkrivila do kyselé grimasy. Ze všeho nejvíc nenáviděl setkání se známými lidmi. Ale ozvat se musel.

"Promiň, já přeci nejsem Hud."

Cip se znaveně zasmál. "A jé, ty už jseš zase Lousa, viď?"

Hud roztržitě zavrtěl bezvýraznou hlavou: "To už ne, Cipe, Lousa ne..."

"Tak kdo jsi?" zajímal se Cip, na chvíli vyvedený z míry.

"No přece... Š... Zava. Jo! Zava se jmenuju. To mi můžeš věřit! A klid se z mé blízkosti! Vůbec tě neznám a nemám ani trochu času. Musím udělat ještě mnoho úroků." Jenže už před koncem své poslední věty si Hud uvědomil, jakou udělal chybu. Všechno se najednou rozpadlo jako krtina. S rozmrzelým výrazem, bez dalších slov, usedk do trávy, Cipovi k nohám.

"Mám ti tedy říkat Zava?" opatrně si upřesnil Cip.

"Ale ne. Hud mi říkej. Vždyť víš, že se tak jmenuji."

"Tak dobře. Víš, Hude, jsem rád, že jsem tě zrovna míjel..."

"Nikdo nemůže být rád, že mě potkal!" celkem zbytečně ho přerušil Hud v návalu náhlé sebelítosti.

"Ale ano," nedal se Cip. "Jsem rád. Opravdu. Jsem rád, protože jinak bych tě musel dlouho a obtížně shánět. Sháním tě proto, že ti chci představit jednoho zajímavého člověka."

Hudem znovu projela vlna bezmocného odporu. Hned na druhém místě nenáviděl seznamování s neznámými lidmi. Jeho nálada klesla ještě více zpátky, až někam na úroveň večera předešlého dne.

"Ne, Cipe! To přece nemůžeš. Ztratil bych tím nejméně tři roky," upřímně se zděsil Hud.

Cip byl překvapen takovou reakcí. Nejistě prohodil: "Vždyť to může trvat nanejvýš pár minut."

"To ty nepochopíš, Cipe."

"Proč ne?" umíněně trval na svém Cip, ale hned vzápětí toho zalitoval. Hud, který nedokázal lhát, se dal do usedavého pláče. Plakal také velice nerad. Připadal si před lidmi nahý. Cip věděl, že nemá smysl již cokoliv napravovat. Vstal, pohládl Huda po vlasech a řekl: "Neplač. Já tedy přijdu někdy jindy." Potom odešel.

Hud ještě dlouhou dobu seděl na trávě v slzách. Teď, samotnému, mu již pláč nevadil. Cip nebyl vůbec zlý. Nemohl vědět, že celá záležitost zničila do této chvíle 79 hodí Hudova života. A to nepočítal poslední větu. Ta byla ze všeho nejhorší.

LADÍKOVA ZIMNÍ LIDOVÁ SUITA

V divoký době já na život se dal.

Otec byl alkoholik.
Máma pila nejmín tolik.
Tak nehledej v tom žádnou záhadu,
že mám na účtu takovou zahradu.

Táhla zima a já zavřel vrata,
aby sem chlastat nepřišel táta.
Co je mi do něj? Ať se nestará!
Zásoby sotva mi vystačí do jara.

V divoký době já na život se dal.

Jenže mi abstinenti na štědrý den
vypustili pivo ze sudů ven.
A tak záhy, když skončily vánoce,
teklo mý pivo, teklo, v potoce.

Ruce se mi z toho roztřásly, to vím,
že jsem vycákal z lahví gin.
Vynaložil jsem potom všechn svůj um,
abych taky nakonec nevyžil rum.

V divoký době já na život se dal.

Zásoby mi došly, vše se zdálo drahé.
Vyndal jsem poslední, zkaženou láhev.
Vytáh jsem ji z domu, loudal se ulicí,
a pomalu se loučil se svou opicí.

Ráno se slunce na mě jen smálo,
tak nadávat a trápit zkrátka se nedalo.
I když mám žaludek jak na vodě,
strávím celej den v zahradní hospodě.

V divoký době já na život se dal.

Otec byl alkoholik.
Máma pilanejmín tolik.
Tak nehledej v tom žádnou záhadu,
že mám na účtu takovou zahradu.

KAŇON U ZELENÝ VODY /Tramprká/

Vítr už kvílí v prérii
kanady na nohy kamarádi moji
kouř posledního vlaku
stoupá nad obzor
byl to tvůj poslední
táborák, hochu,
už s námi nevyrazíš do lesů
a malej ranč se za horama
krčí na kraji paseky
hoď sedlo na záda
pojď s námi do Hudsonu
kde jen moje Džejn
za sebou zanechává stopy

Whoopie, whoopie vzpomínej,
ty starej Grizzly Joe

Až hvězda zazáří
nad třema sosnama
a vítr zazpívá ve skalách
pak usneš mi v náručí
kamarádko má
vždyť hoši z divokýho Koloreda
do sedel nasedaj
kólty třeskly
nože se zaleskly
ukončily bídněj život
Harryho desperáta
Já svůj starej klobouk
už dávno vodepsal

Whoopie, whoopie, vzpomínej,
ty starej Grizzly Joe

Až v kánoci stříbrnejma peřejema
pojedeme spolu
budou se nám oboum houpat
nahoru a dolů.

NA STARÝ OSADĚ

Rozšlapali mi ešus.
Roztrhali mi usárnu.
Kanady moje černý
hodili do řeky.
Můj dlouhý bowieův nůž,
dříve, než jsem se nadech,
vězel po střenku zatknutý v mých trampských zádech.

Jó, tenkrát na starý osadě "Naděje".

Rozbili mi polní láhev,
obsah její vylili do trávy.
Na mým maskovaným mundůru
zašili rukávy.
Šerif Džou mi dal pěstí,
tomu se všichni zasmáli
a kde řeka hučí mě potom shodil se skály.

Jó, tenkrát na starý osadě "Naděje".

Kámen na krku mě tíží.
Marně chci doplavat do kempu.
Těším se, až příští neděli budu zas na trempu.

Jó, jó, na starý osadě...

NA OSADU ! /Pochodová/

Sakra
Au
K čertu
Nehloupni
Bacha
Buďte zticha! Ještě třicet.

Počkejte na mě
Do čeho jsem to...
Mé zavazadlo
Mám mokré ponožky
To je zápach
Mlčte, proboha! Ještě dvacet.

Proklatě
To není možné
Už nemůžu
Dřou mě obě boty
Kdy už budeme na místě?
Držte hubu, u sta borovic! Ještě deset.

Už jsme tady?
Au
Kde je slíbená osada?
Ty zasranej beznadějnej kreténe!
Strašně nás bolejí nohy
Šli jsme na druhou stranu
Jsme úplně jinde
Jau
Ouvej
Saprlot
Donnerwetter
au...

Máme sedm ?

Máme ! Máme ! Máme !

Sedm čeho ?

Sakra, proč se ptáš ?

Máme ? Máme ?

Jasně, sedm máme .

Sedm piv ?

Ale jo piv.

SBOR: Snad se nezblázníme !

LULLABY /Pijácká ukolébavka/

Piju pivo popovický,
meruna mi skřehotá.
Jako dycky, jako dycky
Ládík si ji vomotá.

Motá si ji do meruny
pivem z Velkejch Popovic.
Jen dál chlastá tak, jak umí
a umí jen to, a nic víc.

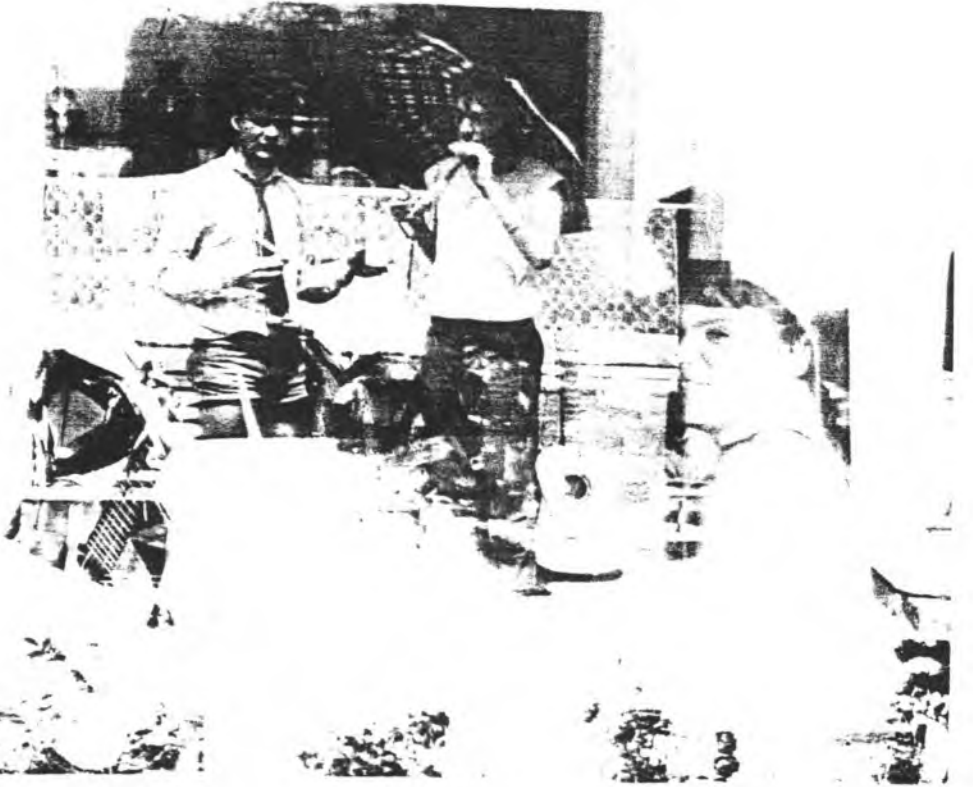
Piju pivo popovický,
meruna mi skřehotá.
Jako dycky, jako dycky
Ládík si ji vomotá.

Narážejí nové sudy,
mladej se jim přejídá.
Ten zatím zkouší, kudy všudy
se pivo dovnitř nalejt dá.

Piju pivo popovický,
meruna mi skřehotá.
Jako dycky, jako dycky
Ládík si ji vomotá.

Číšník spáchal harakiri,
začínal se přehřívát.
Ládíku, už jenom chvíli.
Pivo došlo, tak běž spát.

Ládíku, už jenom chvíli. Dopij pivo, běž spát...

DVA KAMARÁDI

část první

Už umřela?
Ještě ne
Tak pokračuj
Byla celá?
Ne docela
Tak pokračuj
Něco chybí?
Jen kousíček
Tak přitlač
Může přestat?
Už ne
To je v pořádku

část druhá

Co to bylo?
Jo, to nevím
Přece neodejdem
Chudák malá
Kam to dala?
Teď už na tom
nesejde
Možná vedle
Dost možná
Čert to vem
Mohl jsem to ukrýt
Pozor
Buď klidný, to nebolí

část třetí

Ještě žije
Myslím, že skončila
Tak už přestan
Přines nůžky,
nebyla tak skvělá
Mě to baví,
není ještě studená
Půjč mi ji na chvíli
Na
Koukej, jak mi to jde
Dobry, dobry
Hele, neměls' pravdu,
já věděl, že je báječná

Nakonec je každá
potom báječná.
Seženem další.
Kdo to ale, proboha, za nás vodsedí ?

APOŠTOLSKÁ

Já jsem jinej a lepší.
Dva tucty myšlenek a čisto v hlavě mám.
Hned pro tuhle chvíli
ti povím kudy, kam,
tak ven s tím, kde začít.
Kde začít?
Počítám.

Dávno už náklad starostí
jsem zahodil a poprvé ti dveře otvírám.
Co uslyšíš zítra?
To, co ti k dobru dám.
Jen když vím, kde začít.
Kde začít?
Počítám.

S nadílkou moudrou pospíchám.
Jenom tvá duše líná se zříká víry v ní.
Podiví se svítání,
to zamítne, co klam.
Jen vědět, kde mám začít.
Kde začít?
Počítám.

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá

Kdo jinému jámu, jámu, sám do ní, sám

Kdo jinému sám, jáma, jáma

Sám, sám, jáma, jáma

Sám jáma

Jebu sám jámu

Jebu

Sám, sám

TMELUJ NAPOŘÁD

Luskni... a dotmeluj.
Na první odlidštění bys neuvítal mráz.
Louka, byť sžíravá,
tě prohledává strožím
a kloub se zatéká
a plácá na kmín.

Pstrul koncem kolije
už nepásá a nezní,
jen trochý spolátor
ti hrouží nebe stáž.
Tak luskni a doznáš, co trojí na zem plouhá,
co trojí plouhá za kabát, kam hlád, kam hláží.

I studená, i modrá tonie
chce výlet harmonů jak záhal naslouchat.
Tak nevaluj a plouskni si.
Plouskni, zeje chlad.
Ten spolátor už nehrouží

Tmeluj...   napořád

KVĚTINA V DŽBÁNKU

Je potok v tichém údolí, je zelená zahrada.
Na potok se před ránem mlha ukládá.
Stojí dům v tom oparu, v něm květina v džbánu spí.
Až se jednou probudí, už bude všude mír.

Vole, máš rád flovr.
To já mám rád taky.
Jenže radši mám foifr.
Víš, když lítaj rummy.

Je dům v bílém oparu, kde květina v džbánu spí.
Až se jednou probudí, už bude všude mír.

Víš, já taky makelove,
taky mě dost sere var,
ale na to rád zapomenu
po dvanáctém Budvar.

Ten dům v bílém oparu, kde květina v džbánu spí,
až se jednou probudí, bude všude mír.

Květina se probouzí.
Mír všude ještě není.
Prask! Vřed! Bliju ve křoví.
Bliju a schválně, kdo mě zastaví?

Je potok v tichém údolí,
je zelená zahrada.
Na potok se před ránem
mlha ukládá.

Toho dne foukal vítr od moře víc, než kdy jindy. Mohutné masy vln nechával tříštit o skaliska, chránící zbytky starého kamenného majáku, který teď, když slunce zmizelo za obzorem, připomínal Edmondu Brainfaultovi jeho vlastní nenaplněný život. Levou rukou si přitiskl neposlušnou klopou pláště k pravému rameni a zbylou dlaní pevně sevřel mosaznou ozdobu hrázní lucerny, snad kvůli větru, který mu již změnil účes k nepoznání, více však kvůli své podvědomé nejistotě. Šum města za jeho zády dosahoval téměř své večerní hlučnosti a Edmondova mysl se zvolna přesunula kamsi do krajů, kde Wye povolna opouští Kambrickými horami Wales, mine Hereford a pomalu stáčí svůj tok jižně k Newportu, aby v mělkém Bristolském kanálu bezbranně splynula s několika Avonami, Severnem a Uskem a zanedlouho utonula v moři.

Brainfault pustil klopou, aby i druhou dlaní mohl stisknout konzolu. Hlavu sklonil téměř až k hrudi a jeho rty se začly samovolně, rozvázně a velmi pomalu pohybovat. "Až nad slepým ramenem řeky se syrová mlha usadí...", v krátké pomlce jako by chtěl počkat na poslední zbytek invence, která si k němu hledala cestu. Promluvil o něco rychleji: "...a pro světlo do kraje za horou si nehlučně hejno ptáků odletí..."; prudce zvedl hlavu a oči zabodl do potměšlé zříceniny majáku před hrází. Naplno se obořil: "...tak tehdy se můj zlověstný pohled do harmonie vyladí..."; napjal svaly v silných pažích, "...tváří v tvář té jediné pravdě slza označí mé dojetí..."; za zvlhlýma očima mu zvýrazněly tepny, "...a ve chvíli té vše nepotřebné odvrh.....". Náhle se zarazil. V brunátné tváři se objevilo soustředění.

"Moment!"

Svůj výraz pomalu přesouval k nejistotě. Najednou se na hrázi nějak odjinud ozvalo suché polknutí, za kterým přišlo ticho. Nikde naštěstí nebyl vidět opozdilý zvědavý chodec. Vítr přehlušoval i mužovy vlastní pohyby.

"CO to tady proboha plácám?"

Otočil se, zavřel oči a dlaněmi si sevřel spánky.

"Jéžišmarjá."

Opatrně se rozhlédl a vydal se na cestu zpátky do města. Snažil se vypadat jako každý jiný občan Kampenu.

Společenskootický zdravotní rozbor

ZUBY A JEJICH SOCIÁLNÍ FUNKCE

Autor: MUD^r Oscar Ryba

JEDINEC BEZZUBÝ

NEMÁ, CO DO HUBY

Autor: MUD^r Oscar Ryba

BEZ ZUBŮ NÁRODU

ODPÍRÁM OBRODU,

ARMÁDE BEZ VINY

DOSTATEK SKLOVINY

Autor: MUD^r Oscar Ryba

NOSIČŮM NEŘESTÍ

NEVOLÍM BOLESTI,

NEPŘEJI NEŠTĚSTÍ

NECHŤ JEJICH DENTÁLNÍ

KVALITY PROKLESTÍ,

ROZDRTÍ, ROZMĚLNÍ

OŘECHY ROZCESTÍ

Autor: MUD^r Oscar Ryba

JEDINCI STAŘÍ

KAŠI SI VAŘÍ

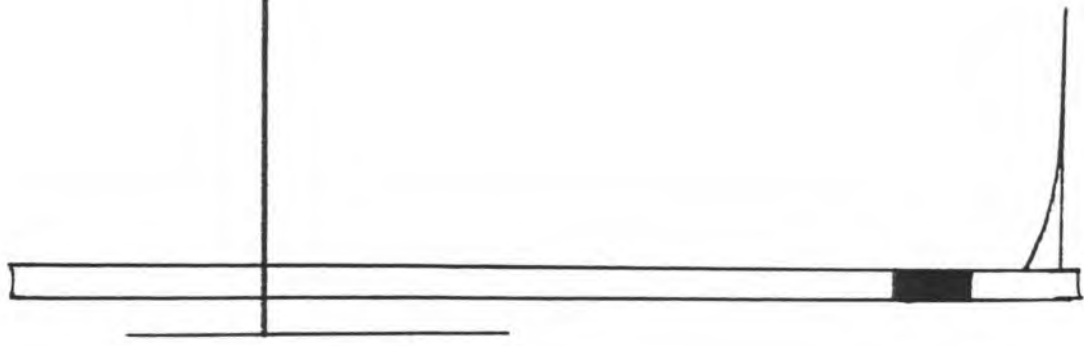
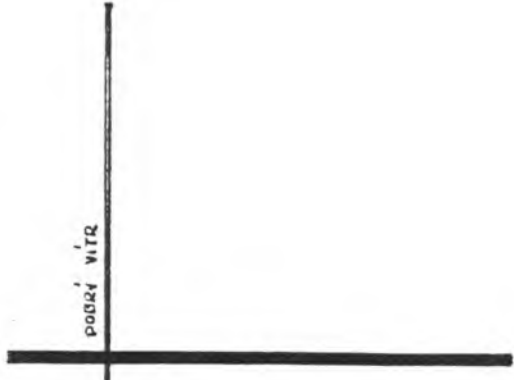
JEDINEC BEZZUBÝ

NEMÁ, CO DO HUBY

Autor: MUD^r Oscar Ryba

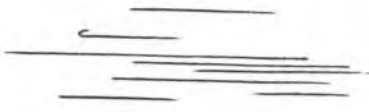

PODRY VÍTR

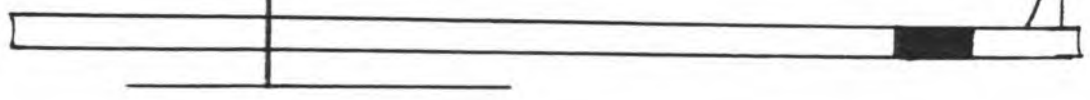
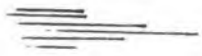

R

PODÍK VÍTR

7

I

Mohyla

Stojím u postele
oči upřené do rohu.

A vždy si vzpomenu.
Na mohylu na konci léta.
V horách.

Z toho horkého kamene mně bolí hlava.
Na žulu si sedla moucha.
Někde se stal zločin.

Plaveš na matraci.
Slunce se opírá.
A dole u dna!

Bojím se kamene
v bzučení hmyzu.

I.

Stát u moře
u mokrých kamenů
a hledět do slunce - větru.

Dýchat jeho vzduch.

A stáli jsme tam nazí.
Jak s kůže svlečení odsouzenci.

Tvá ňadra, ve větru ztuhlá
se ostře rýsují
na slunci.

Tvé oči ve větru
zavřené,
ve slunci.

Vše kolem nás řve, křičí.
Obzor se válí jak mraky.

Budeme stát jak
dva kameny.
Jak sleup vody,
ale v poslední křeči.

Naše otvory, na slunci suché.
Hebké
ve větru a v kamení.

Až zaklesnem se do sebe
jak pár zuřivých dravců
mezi kořeny.

II.

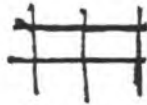
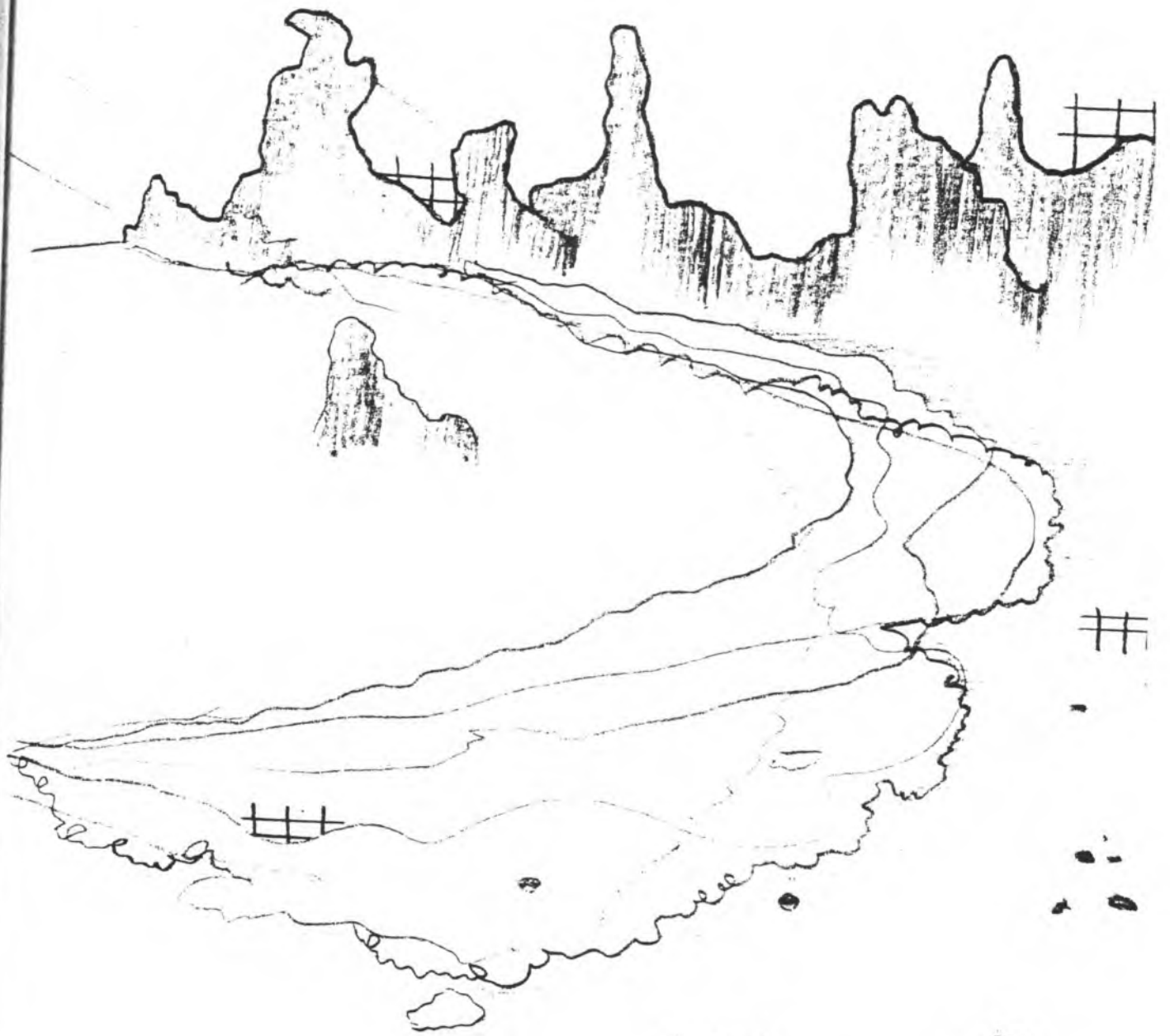
Moře se uklidní.

A po plážích budou
chodit stařeny.

Seberou zbytky

od včera a půjdou
domů snít svůj světlý sen.

Za okny a za dveřmi.

MORE

RK

Jsme v tmavých místnostech.

Ležíme v postelích,
koukáme se ze spoda na obraz.

Chlad nám líže rty.

Voda stříká na sklo. V noci.

Když roztrhneme záclony
uvidíme za oknem tvář neznámého.

Bude mlčet a nebude nám koukat do očí.

Venku bude tma.

Půjdeme si znovu lehnout.

Bude koukat do rehu našeho pokoje.

Jsme dobře přikrytí a myslíme
na hezké věci.

Ruce máme rozechvělé.

A on je stále
na druhé straně.

Mám tě tak rád.

A až budem spolu sami.

Vznášet se tak půl metru nad zemí.

Nad měkkými koberci

v teplých pokojích.

Nad mokrými schody

v opuštěných domech.

Nad travou

na ostrově uprostřed řeky.

Nad čínským porcelánem

a cedníčkem z východu.

A šeptat.

Mluvit tiše do vlasů.

Dívat se do očí.

A dlouhé řasy.

A smát se.

Půl metru nad zemí.

V teplých pokojích s měkkým přitímým.

Vznášet se mezi liami - stojí na chodbách.

A držet se za ruce.

Nad zemí.

Komorní zákoutí

za rohem pod lampou.

Výtahovou šachtou spadnu.

Budu ležet na střeše kabiny.

A budu poslouchat co si lidé povídají.

A až budu chtít se zvednout a odejít,
tak to nepůjde.

Budu mít

zlámané ruce a nohy.

pozorovat přes krajkoví záclon
sexuální ortel
přes listí

stromy šumí jak moře
moře vod a temných myšlenek
mastné skvrny na deskách
z papíru

zdají se tak otevřené
jako rozevřená náruč
jako oholenépodpaží

jeden z mých dnů je odečten
nepatří do krajin
daleké zemně se zdají tak
krásné

ale zapomíná se na popelnice
trochu slunce a stínu
z udělá grupu

špinavých vojáků
- nebo něco jináho

I.

Stojím na římse
starého domu.

Dívám se do propasti
jak vítr trhá mrak.

Stíny se míhají přes náměstí.

Mám žízeň
voda je krásně
studená a tekoucí.

Všude je modro a jasno.

Jako na podzim.

Skočím do zelených zahrad.
Do keřů a trávy.
Dívám se do slunce skrz listí

Skočím do ulic.

Na mříže kanálů.
A směju se nahlas.

Přítisknut na obrubník.

Teplo a tma mě
čeká tam dole.

Skočím do vody.

Studí, je chladná jak kámen.

A jetu ticho, a klid

Jen srdce, a hučí mi v hlavě.

II.

Skočím do místností.

S jedním oknem na jih.

A v rohu z postelí.

A v dalším rohu s kamny,
a kredencí.

A tady budu spát,

dokud mě

nikdo neprobudí.

Vzpomínka na obraz ze školních let.

Jdeš pod tmavým viaduktem.

Mokrou chodbou.

Na zemi se válí mrtvé listí.

Lepí se na nohy.

A do očí ti fouká tuhý vítr.

Máš bílé prádlo

a opálené nohy.

Tvůj profil, na fotografiích.

Přicházíš

a ve vlasech si neseš vůni těla a chlad

podzimu.

Půjdeme spolu do uzavřených zahrad.

Potkáme muže se psem.

Bude k nám otočen zády.

Dojdem až k mříži v mohutné zdi.

Dlaněmi teplými od rozkroků

se chytne vlhkého železa.

Tvář zaboříme do listí psího vína.

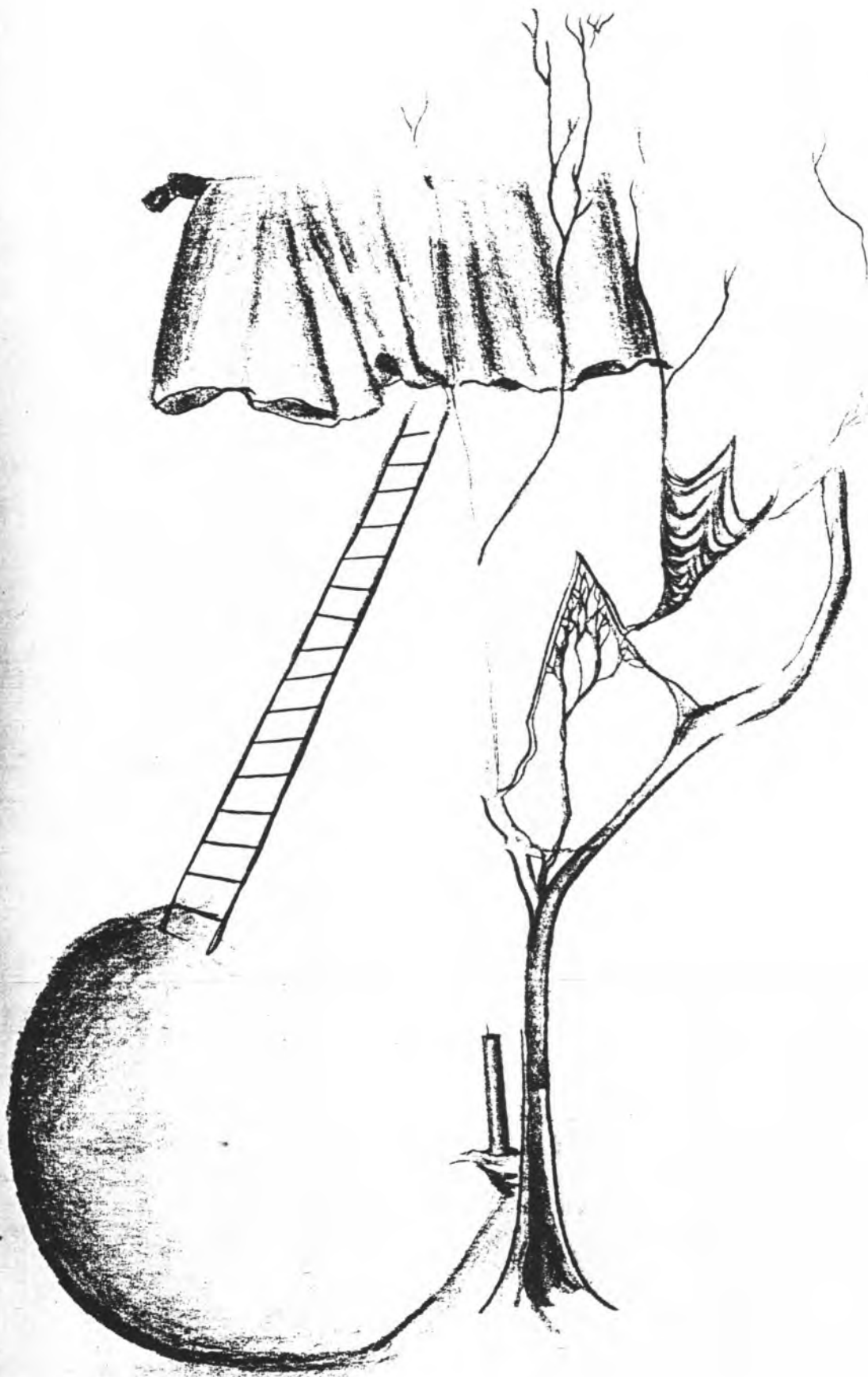
A bude pršet.

A bude nám téct voda po tvářích.

A budem hledět do mlhy.

Do prázdna.

A sklopíme víčka.

Villa Tereza.

Noc branických zahrad.

Vzdálený šum podezřelých nádraží.

Pivo a video kteréjsme zhlédli

bylo tak okrově nudné.

Nudné na ulicích i v parku.

Na lavičce, která je tak šíleně ospalá

a oprýskaná že musí vybuchnout.

Ložnice rodičů, tak modrá po žáru některé
pražské třídy.

- netoliko že je tma ale nevidím.....-

Tmavomodrá.

Krásný zvuk leských pohlaví.

N

i

k

d

o se nic nedeví.

Jenom prostěradlo.

Býlo toho moc. Nemůžeme ani chodit.

Po schodech domů, ani po střešních

které se zdají tak smutné.

Až někdy jindy, až uschne naše vědomí.

Venku padají trakaře.

S vysokým kvičením suše praskají.

Na chodníky i na naše oči.

METAMORFOZY I985

Telefon z černého bakelitu.

Na zaprášeném stole.

Jahodová zmrzlina

taje v záři a ruchu

Národní třídy.

Přítel, kanály s mohutnou mříží.

Vůně vanilky z pravěkých krajin.

Kanály s mohutnou mříží vyleštěné

žvýkačkami pneumatik do strašlivého

lesku.

popelnice/ vždy nebezpečné! .../

Škvora vypít v coctailu ovocném

mléčného baru.

Kolik let takhle?

Ten člověk tančí nějak divně!

Když stojíš v díře
v noci
a nad hlavou ti proletí černý kámen.
Zakřičíš do tmy.

Ležíš na hladině mokrého betonu.
Ráno.
A lidé chodí kol tebe. Kapky roztřikují.
Pokládáš tvář do vody.

Mám jedno přání z tenkého papíru.
Při západu slunce.
Převážu ho červenou a pošlu jinam.
A zavřu oči.

Kolik stojí tvá krása?
Při pádu hvězdy.
Myšlenku a šeptání vedle zdi.
A ty se díváš.

Mám starost ušitou z hadříků.
Zamžené odpoledne.
Uprostřed pole z bodláků a sena, dřeváků.
Ležíš v písku.

A vůbec mně nezajímá.
Celý den a noc.
Mezi lidmi a zvířaty, s tebou a přeci sám.
Že někdo někde prodává :
Perské kocourky s průk.pův.
ušl.chov po výb.rod.
Zn:Tygři z Větrné hárky

prolog:

Hladím tvé malé zvíře.

Bez očí.

Má hustou srst a dýchá.

A vůbec - je pěkné.

Toskánsko je krásná zem.

Až tam pojedem-určitě.

„ Ty co vypadáš jak vrah,otoč se.

Podívej se mi do očí.

Podej mi ruku.

Budu tě mít ráda. „

Orel je velký pták.

Ve větru a v noci.

Když svítí bílý měsíc.

„ Ty krásná dívko,otoč se.

Podívej se - sem do očí.

Pojď se mnou.

Budu tě mít rád.

Tvůj vrah. „

I.

To je on
    jídloňoš krásných chvíl.
    Vodnář veselého dne.

Štěstí přináší
    Na ramenou od jižních moří.
    Vlasy ze severu.

Lampy zháší.
    Při východu slunce.

Lampy rozžíná.
    Při východu tmy.

Samotu zahání.
    Pro opuštěné v poušti a na moři.
    Ve vězení a v kasárnách.
    V prázdných pokojích.
    Na ulicích, a vůbec všude,

Dává ochutnat přátelství.
    V parku a za okny.
    V polibku, i ve sklenici piva.

A nenávist.
    Téměř všude.

II.

kdo to je

rozsévač krásy

něžný vrah

mrak

támhle ten pták co odlétá

ta paní od záchodků

to dítě s nemocí ve tváři

Řidič tramveje?

Ne.

Chodí potichu.

A vždy za zády.

Nemluví - jen tiše se směje.

Nemá stín.

Nikdo ho nevidí.

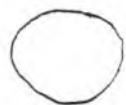
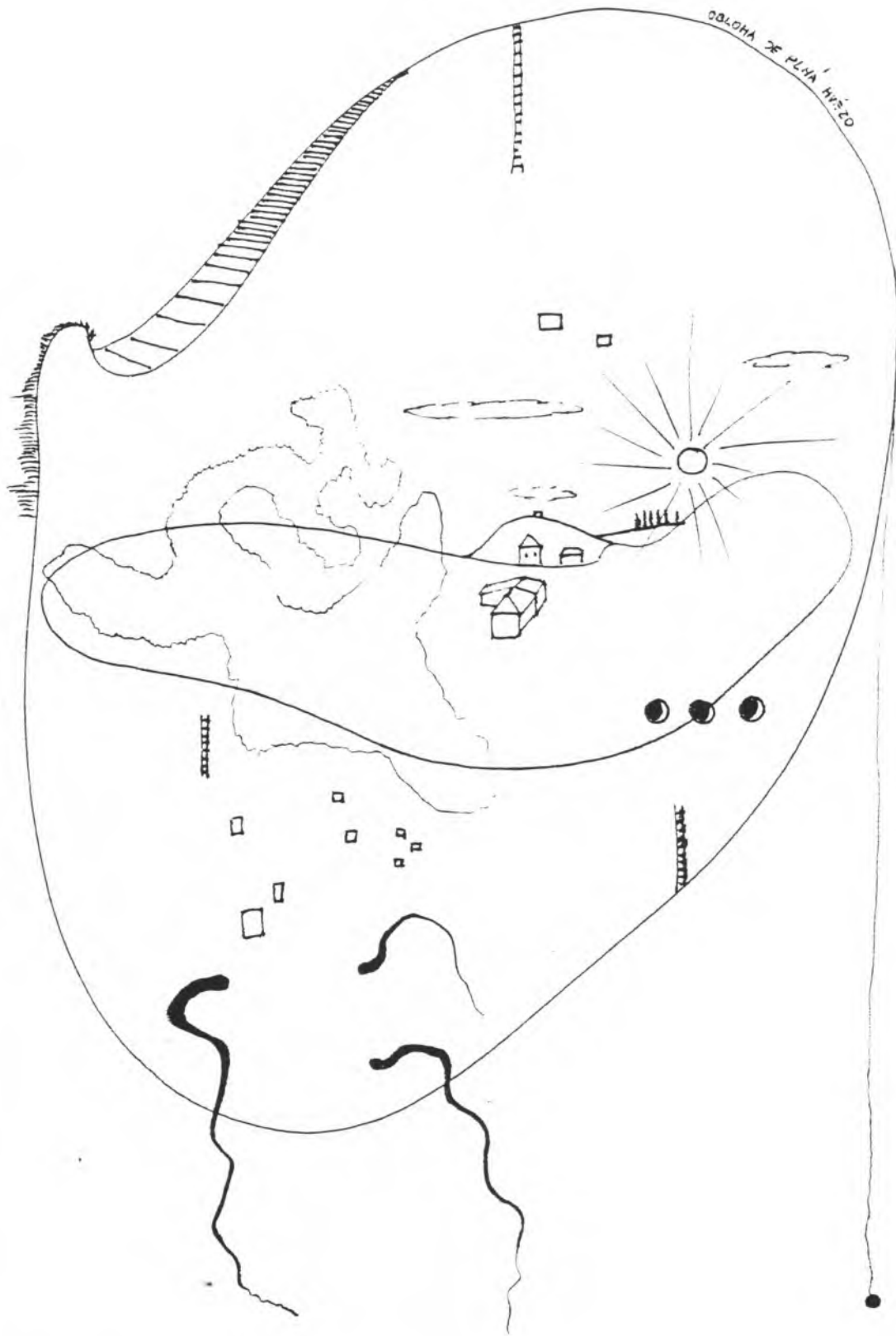
Nikdo ho nezná.

A já mu dám jméno.

Staré slavné jméno andělů.

Vymetené z prachu pod skříní.

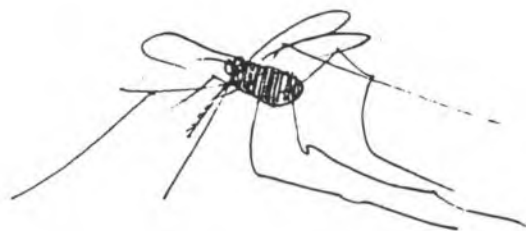
jméno **Ďábel**.

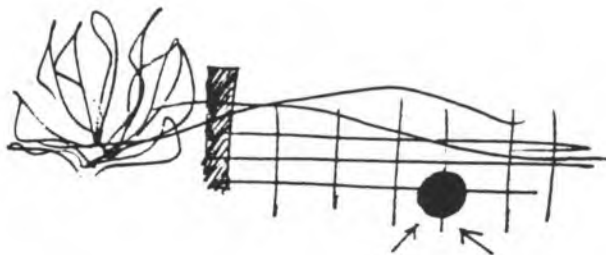
PK

Sobotní večer je světlý a fialový.
Nedělní ráno je bílé a do žluta.

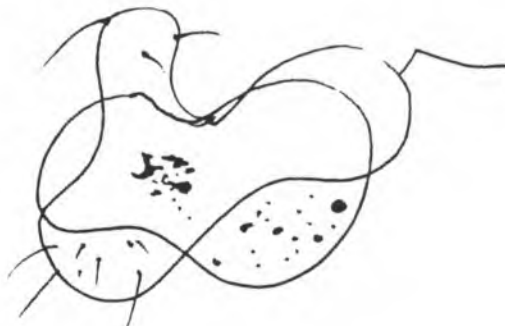
- komár

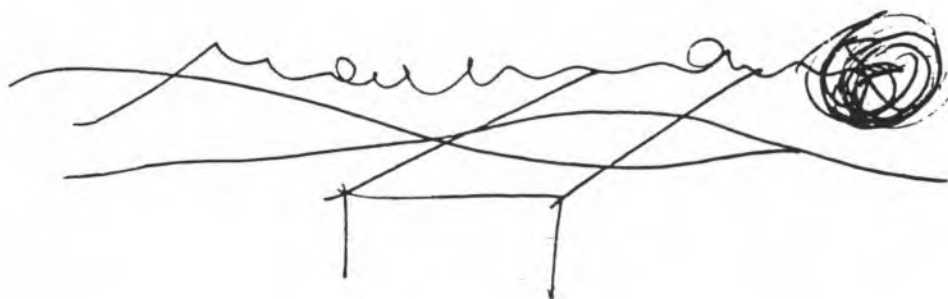
- tchoř

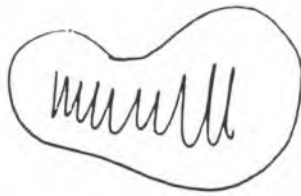
- krab

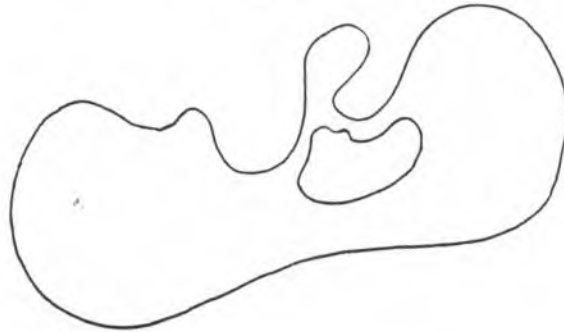
-moje krabička od tabáku

- pařát

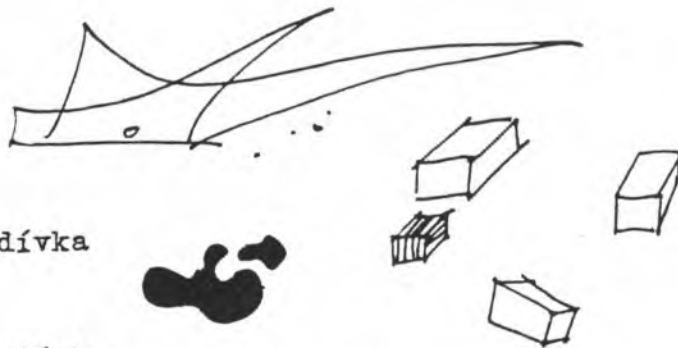
-zlý sen

-krásný sen

-má láska

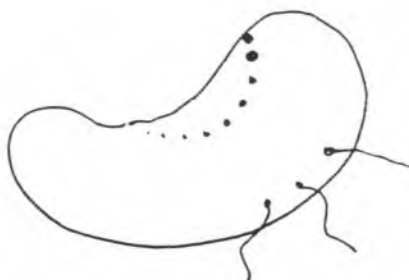
-má I.dívka

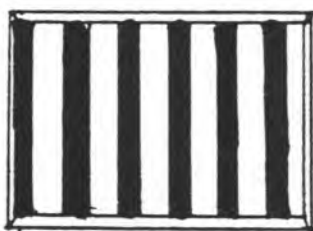
- má II.dívka

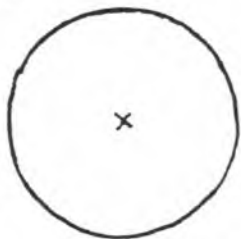
-má 3.dívka

-má 4.dívka /byla to největší láska/

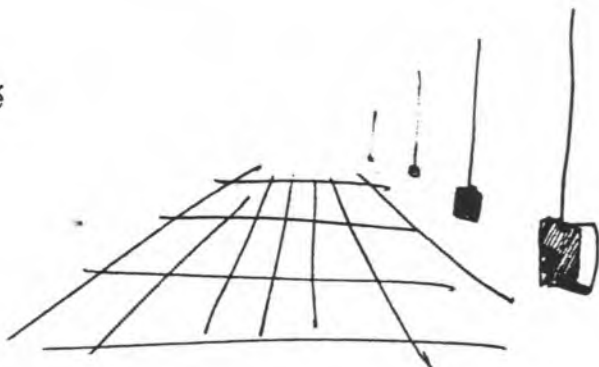
- má .dívka

-mé kalhoty z černého plátna

-přátelé

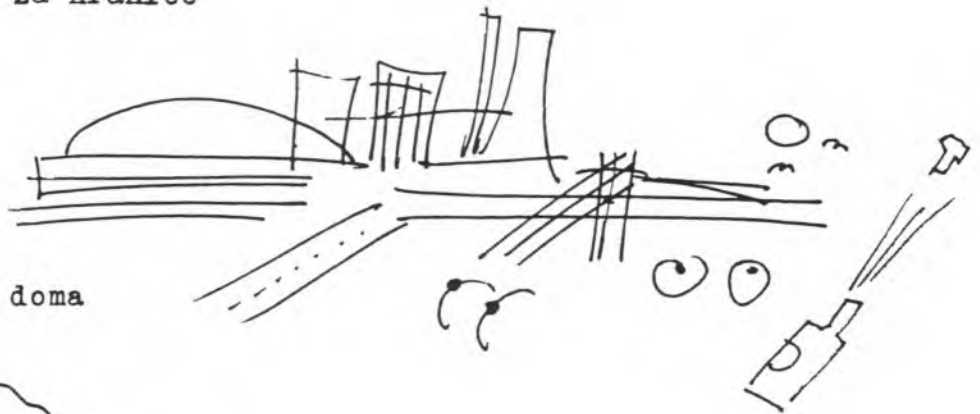
-kamarádka

-finský fjord

-příští rok jedu za hranice

-a pak budu zase doma

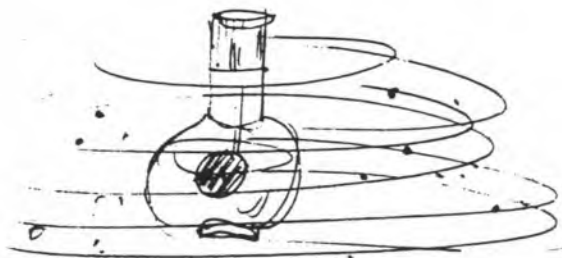
- pivo

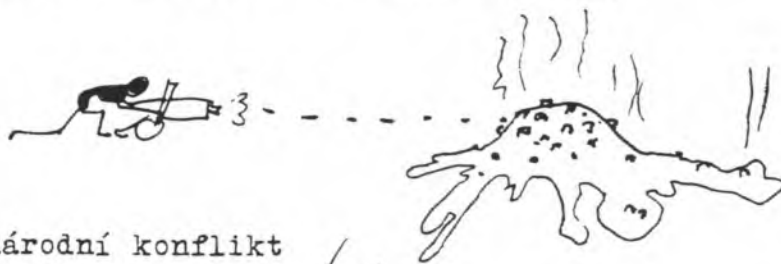
-víno

-tvrdý alkohol

- buchtičky se šodo /ze školních let/

- mezinárodní konflikt

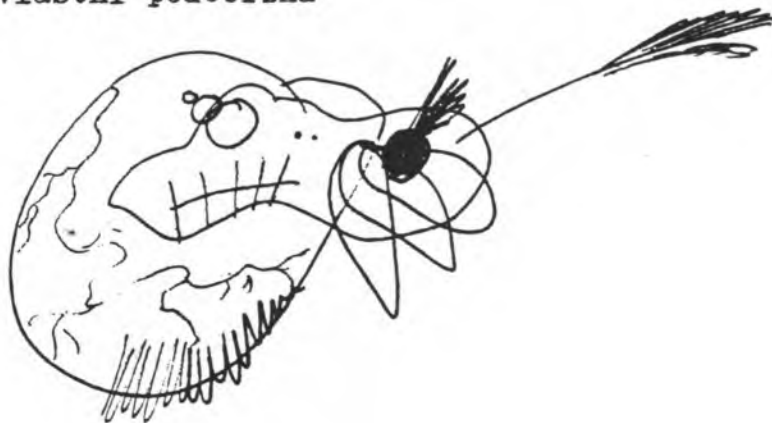
- příjice

- čaj s jednou kostkou cukru

- moje vlastní podobizna

SKIJÖLL PODRAGA

Tirri Klemente

Tirri Klemente byl Albánec. Tirri Klemente byl Albánec jako poleno. Stejně tak jeho rodiče byli Albánci jako polena. A přišli-li jste ke klementovům na návštěvu, nutně jste si museli připadat jako ve dřevníku. Ona totiž i Tirriho sestra byla Albánka jako poleno.

Tirri byl neobyčejně umlecky nadaný. Bohužel, když ukončil lyceum, nemohl pokračovat ve studiích na Tiranské univerzitě, neboť tabyla neprosto zničena zemětřesením.

Proto Tirriho otec, starý Klemente, vykopel na zahradě domku hrnc zlaťáků a řekl Tirrimu: - Synu, tady v Albánii to pro tebe stojí za tři ořechy. Vem si peníze a jeď do Vídně za svým strýcem Gutirri Malquistem, on už bude vědět co s tebou.

Večer se pak rodina Klementových a několik nejbližších sousedů zpila do slepoty pálenkou z kedluben a druhý den zřena vyprovodili Tirriho, který měl svého osla nasměrovaného na Víden.

Ze zpěvu albánských národních písní mu cesta překně uběhla a tak už za tři měsíce rozezvučel zvonek bytu č. 56 domu čp.7 na vídeňské Kerstnerstrasse. Otevřela mu služebná.

- Dobrý den, hledám svého strýce! řekl Tirri čistou hrdelní němčinou.

- Ade jste se naučil tak plyně německy? zeptala se ta prosté osoba.

- Pche! řekl Tirri, takhle německy u nás mluví každé malé dítě.

- Aha, řihla služebná a lačně si prohlížela Tirriho atletickou postavu.

- Raději mi bez dlouhých cavyků povězte kde je strýc!

Služebná se zatvářila nechápavě a drobný plamínek šibalství jí bleskl v očích. - Včera jsem ho ubodala rapírem. Teď ho peču v troubě. Cha, cha, cha! směla se vesele a koketně se natřásala. Tirri byl její gusto. - A co ty mládenečku, z jakýhocek jsme asi masa? flirtovala nerozvázně dál, jelikož nevěděla, že Albánci nejsou zvyklí hned na setkání žertovat a všechno berou vážně.

A Tirri byl Albánec a chtěl pomstít svého strýce ubodaného rapírem, jak chybně vyrozuměl z řeči služebné. Vytáhl z kapsy revolver vykládaný perletí a kaučukem a prostřílel služebnou jako řešeto: - Dostal jsem tě ty mrcho!

Hluk střelby probudil strýce, jenž se náhle, v koupacím úboru a nepatrně oblečen, objevil v předsíni. Jeho pohled sklouzl nejprve na mrtvolu služebné, které se začala pomalu vzpomínávat a potom i na Tirriho. Okemžitě ho poznal.

- Drahý synovče, jak jsem rád, žes tu, pojď, obejmů tě!

Tirrimu se ovšem moc nechtělo: - Ale strýčku, vždyť vy jste prý mrtev!

- Ale kam tě slepá vášeň veze! /pozn.: Albánci říkají veze, místo vede/ - Služebná mi to říkala! protestoval Tirri, ale strýc se jen rozesmál.

- Ale hochu, to jen žertovala. To víš, tady ve Vídni se pořád jenom žertuje. A tys tu starou svini zastřelil, troubo?

Tirri přikývl a obličej se mu zkroutil jako křížala, když si pomyslel jak hloupé žerty zde ve Vídni pěstují.

- Nic si z toho nedělej hochu, stejně mi ujídala šlehačku, řekl strýc a náhle se podíval úkosem: - hochu, jestlipek jsi mi přivezl košťál, mohu se zde po nem utlouct, ale kdepak aby ho měli ve Vídni.

Tirri se usmál a z ranečku vytáhl notně shnilý a plesnivý košťál.

- Panebože, ten je nádherný Tirri! jásal strýc a vzal košťál do obou rukou a přičichl k němu: - A jak božsky páchne, udělal si mi opravdu velkou radost. Ale víš co, já nejdřív spořádám, ty si zatím běž knihovny, dveře vpravo. Můžeš si tam něco nalít.

Tirri vešel do knihovny a trochu se styděl. Stydel se před svým strýcem; Tirri se před příbuznými vždy styděl. Letmo pronlédi řady knih narovnané podél zdi. Více ho však zaujala litrová lahev francouzského koňaku na malém stolku. Sedl si do křesla a po kratším věhání si nalil koňak do půllitru, jenž stál vedle. Připadalo mu to sice moc, ale na druhou stranu nechtěl strýce urazit a jiná sklenka na stole nebyla. Tirri pokrčil rameny a obrátil do sebe obsah půllitru naráz. Oči mu trochu povyžlely z důlků a lehce zčervenel. Do knihovny přišel strýc.

- Tirri, ten koštál byl vynikající! byl tak šťasten, že si ani nepovšiml napůl vypité lahve.

- Jistě strýčku, máš dobrý koňak.

- Ano, je to originál. Chceš-li, ochutnej.

Tirri když viděl strýčkův přející obličej, naváhal a nalil si znovu půllitr a naráz ho vypil. Strýček, jako znamenitý hostitel ani nehnul brvou. - Chutná ti to Tirri?

- Není to špatné na žízeň strýčku.

Strýc si zapletl prsty u nohou a znovu je vsunul do vlněných trepek. - Podívej se Tirri. Nebudeme to protahovat. Strašně mě sere žes přijel votravovat. Ale budiž. Jednou jsem tvůj strýc. Tebe zajímá umění. Dobrá. Ovšem zde ve Vídni studovat nemůžeš!

- Ale jak to, vždyť kvůli tomu jsem zde! To mne opravdu tak nesnášíš, i když jsem ti přivezl koštál?

- Klid synovče. Důvod je zcela prostý. Byl jsem totiž vyhozen z funkce univerzitního profesora!

Tirri zíral na strýce oněmělý úžasem: - Panebože!

- Asi by tě zajímalo proč. Nuže, znásilnil jsem jednu studentku. V univerzitní studovně.

- A za tekovou prkotinu jsi byl vyhozen?

- Ano. Studovna byla plná lidí.

- Ale přesto-...

- Te kráve totiž strašně řvala! zařval strýc a Tirri se polekal.

- No nic, řekl strýc, když se uklidnil, - zkrátka dostal jsem nabídku na Sorbonnu.

- Je mi vás líto strýčku. V Paříži chcípl pes Miggo/ pozn.: Albánci psa přímo jmenují.

- Je to pravda. Ovšem neboj se, tobě už jsem zařídil studium na užhorodské univerzitě. Je to sice horší škola než ve Vídni, zato umělecký svět tam ~~je~~ vše.

Tirrimu se zatajil dech. Užhorod! Tekové štěstí!

- Ach strýčku, děkuji, děkuji! křičel.

- Už vypadni ty albánský pse. Nechci tě ani vidět! Zítře v deset ti jede vlak. Doporučující dopis ti přinesu. Peďej!

Tirri se hrdě zvednul a bez rozloučení odešel.

Druhý den se seznámil se Stajčou Zlatenkovovou.

Odešel na nádraží.

Po pěti hodinách jízdy zjistil, že mu strýc nedal doporučující dopis.

Po další hodině to zjistil i strýc.

Začal Tirriho pronásledovat, provázen Stajčou.

Začalo velké míjení ve vlacích, dostavnících a koňských povozech.

Vrcholilo na c.k. železnicích.

O tom jak vše dopadlo se vše dovíte v další kapitole, k terou si rečte neprodleně objednat u svého knihkupce.

Císařské dráhy tehdy nebyly příliš rozvětvené, ale přesto i tady několik tratí skýtalo spoustu možností a kombinací, jak se míjet. Tak tomu bylo i v případě Tirriho, jenž se vracel do Vídně a na druhé straně v případě strýce a Stajči. První chyba spočívala v tom, že Tirri usnul hned v Bad Kreuzigwaldu a potom nastoupil do špatného vlaku, jenž ho odvezl do Terstu. Odtud potom pokračoval přes Štýrský Hradec do Linze a po chvilkovém vzpametování přes Brno do Slezské Ostravy. Zde opět zaspal a Transbalkánským expresem dorazil po dvou měsících do Brašova. Tam se setkal se Stajčou a strýcem hned na nádraží, neboť i oni, po četných dobrodružstvích, cestovali Transbalkánem. S tím, že do něj nastoupili v Turčanském Sv. Martinu.

Strýc tedy předal Tirrimu ušmudlaný a potrhaný dopis. To vše bez jediného slova. Tirri potom políbil Stajču a překotně nastoupil do vlaku č. 987, jenž mířil přímo do Užhorodu.

Vlak č. 987. Náhoda tomu chtěla, že si Tirri sednul do kupé společně s Francoisem Joelem. Joel kouřil svou oblíbenou dýmku nacpanou koudelí.

- Umělec? zeptal se Tirriho francouzsky.
- Bych písk, odpověděl Tirri čistou francouzštinou.
- Glo, glo, zavrčel Joel zkouměv. - Něco vám ukážu! řekl a otevřel brašnu z vepřovicové kůže. Vytáhl pomalované plátno. Tirri ho vzal do rukou a prohlížel si matné cékence barev.
- Co vy na to? zeptal se Joel.
- Myslím, že je to počátek nového malířského stylu. Nazval bych ho impresionismem! řekl Tirri a Joel vykulil oči.
- Vy myslíte nový směr?
- Ano.
- Ukažte, dejte to sem, řekl Joel a natáhoval se pro obraz.

Tirri, který si uvědomoval vyjimečnost historického okamžiku, mu nechtěl plátno vydat. Joel se už-už chystal vzít obraz ná silím, ale Tirri byl rychlejší. Prostřílel Joelovo tělo jako e ementál.

Povolil si pak s úlevou uzel kravaty a byl šťasten. Ano, pojedete do Užhorodu a do Paříže a prosloví se. Bude prvním impresionistou.

Náhle se do kupé vrátil průvodčí s několika honvédy.

- Co se zde děje? řval rumunsky.
- Zabíjí jsem toho francouze, řekl pohrdavě Tirri.

Pohledy honvédů sklouzly ke zkrvavené mrtvole.

- Slušný, řekl jeden z nich a uznele poklepal Tirrimu na rameno. Proto průvodčí se nasupil: - To taky děláte doma takovej bordel? To taky necháte doma vélet mrtvoly./ jeho nespisovná rumunština zněla opravdu hrozivě, o to více můžeme ocenit Tirriho nebojácnou odpověď/

- Jo, řekl Tirri po pravdě.

- To to u vás musí vypadet! soplil dál průvodčí: - Okemžit ho vyhodte z okna, než začne smrdět.

Tirri pokrčil rameny a vyhodil mrtvolu z okna. Potom si utřel ruce do hedvábného kapesníku.

- A ještě něco! pokračoval průvodčí, - tento vlak je ne-urák. zaplatíte půl páta toleru pokuty za kouření.
- Ale to kouřil francouz! ohradil se Tirri.
- Kdybyste ho nezabíjí, platil by on! zněla nekompromisní odpověď.

Tirrimu nezbyvalo než zaplatit, což ho velmi mrzelo, neboť v rumunských vlacích měl c.K. klatý mizerný kurs.

Užhorod. Po týdnu jízdy vlakem se mu v pondělí se mu splnila jeho dávná tužba. Spatřil Užhorod. Z okna vlaku mohl sledovat úchvatné panorama metropole utopené v zelených lesích. Z kolejí, před nárazníky lokomotivy, chvatně utíkali karpatské medvědi a ve vzduchu kroužila hejna much. Uprostřed města se pnul bělostný

oblouk Akademie. Tirri byl nes onale šťasten. Když vystoupí l na nádraží, byl neráz ohromen vším novým, co zde mohl spatřit: krásnými ženami, elegantně oblečenými muži, autoritativními zaměstnanci Zakarpetské železné dráhy, krásnou nádražní halou a čilým ruchem okolo kiosků. †

Tirri se svým kufříkem procházel nádražím a ocitl se na jednom z nejrušnějších užhorodských Buvelárů, na Buveláru o kterém do té doby pouze slychal či četl senzační zprávy v novinách. Byl to Buvelár 3naps Ulezlé, táhnoucí se k obzoru jako smrad, plný omnibusu, ultrabusu, fiákrů, drožek a dostavníků a automobilů a barevných reklam, divadel, music.hallů, dancing-hallů, vinárniček, restaurací, kaváren, nevěstinců a luxusních obchodů.

Tirri si objednal fiákr a nasoupl: - Chtěl bych zavézt do nějaké umělecké vinárny.

Kočí přikývl a po několika minutách jízdy buvelárem prudce zastavil před dveřmi honosného podniku.

- Jsme zde, pane, řekl napůl úst. Tirri mu zpletil a políbil ho na obě tváře/ to je v Užhorodu zvykem/ a vystoupil.

Tirri vešel do teverny a hned v šatně si povšiml Indiána. Trochu překvapeně na něj zírel. Indián k němu náhle přiskočil a krknul Tirrimu do ucha: -Jste zatčen!

Tirri se zalekl přísného výrazu, který se zračil ve tváři Indiána a pokusil se uprchnout. Dlouhonohý Indián ho však, celkem bez potíží dostihl. - Co to má znamenat? křičel.

- Zkoušel jsem vaši kondici, řekl drze Tirri.

Indián si zakroutil knír a prohlížel si Tirriho od hlavy k patě. - Tak vy jste cizinec. Dobrá, mohu vás upozornit, že mne můžete v klidu podplatit, chcete-li se vyhnout potížím. Jsem tajný rad Ptov.

Tirri se dovtíпил.

- Dám vám dvacet albánských olováků, když mne necháte do večera na pokoji.

Ptov překvapeně povytáhl levé obočí a zovčskal: - Cože? Albánské olováky? To je vynikající!

Tirri tedy dal Ptovovi dvacet olováků a ten je vděčně přijal, dokonce pozval Tirriho na trochu piva do vinárny.

Ve své nevyšlovné radosti poznal Tirri ve vinárně několik významných umělců: seržanta Zivu, Sovu P rekina, Jusku Putegu, Maria Bedece a ještě několik dalších, na jejichž jména si nedokázal vzpomenout.

Zleva pak zaléhala franština, neboť tam, u dlouhého stolu seděli: Legas, Monet, Manet, Sisley, Vlaminck, Pissero, Gogh, Gauguin, Matisse, Picasso, Braque, Dalí, Rimbaud, Verlaine a další. Ti všichni byli v Užhorodě na zkušenu.

Tirri a Ptov popíjeli pivo a medovinu. Tirri s úctou pozoroval po očku seržanta Zivu, občas si prohlížel i Francouze. Připadali mu celkem talentovaní. Současně se nechal nudit plytkými řečmi Ptova. Náhle jeho zrak upoutala krásná žena, která vplula do místnosti a přisedla si k francouzskému stolu. Tirri si ji zkoumavě prohlížel a ona jeho také. Měla velké modré oči, jemný rovný nos a drobnou tvář s útlými lícními kostmi. Světlé vlasy jí volně splývaly na ramena, na hlavě pak měla černý klobouk. Byla oblečená v červených šatech. Byla krásná a Tirri se do ní zamiloval. Teď se potřeboval zbavit Ptova. Vyřešil to po svém a prostřílel ho jako řešeto. Hned poté, co se Ptov skácel pod stůl, vzal si Tirri svou židli a džbánek piva a přisedl si k o ně ženě.

Ebony McStairsová. - Meněji se Tirri, představil se Tirri.

- Jsem Ebony McStairsová. Jak se vám líbí Užhorod?

- Je prostě báječný, ale teď se mi zdá, že je zde ještě o mnoho krásnější. Líky tomu, že jsem vás potkal.

- Och, vy přeháníte!

- Vůbec ne. Smím vás políbit?

Ebony neodpověděla a Tirri ji dlouze políbil.

- Miluji te, řekl a to byla ~~ještě~~ poslední slova, jež mezi nimi zazněla. Potom už si pouze četli ve svých očích. Tirriho náhle vyrušil vousatý muž sedící po jeho pravici.

- Promiňte, jmenuji se Monet a chtěl bych stát u zrodu nějakého moderního směru v umění. chápete?

Tirri kývl hlavou a řekl: - Ujistě. Bylo by to potřeba.

- Nabízím vám svou spolupráci, řekl Monet.

Tirri v duchu zajásal, vědom si toho, že vepřovicové brašna, kterou uložil v šatně, skrývá plátno, jež by bylo schopno rozvrátit celý svět umění. Plátno, jež by znamenalo revoluci!

Avšak však nedal nic najevo.

- Moment pane Monet, jen si odskočím a potom vám něco ukážu.

Tirri si opravdu potřeboval ulevit, ještě než se pustí do svého velkého díla. Políbil ještě Ebony a odešel na klozet.

Tam si rozepnul kalhoty a začal se vyprazdňovat.

Pýchá spěd Tirrino klementa. Tirri už se vyprazdňoval dlouho, ale nebylo divu. Po těch kvantech alkoholu, která spolykal spolu s Ptovem... Už to trvalo pět minut. Na klozetu se objevil Monet.

- Již jste hotov?

- Ne, ze moment, řekl Tirri a tešil se jak Moneta ohromí, jeťomže trřístivý pramínek jakoby neměl konce. Okolo Tirriho už prošla spousta mužů. I Monet přišel podruhé.

- Nějak se daří, že? řekl s příslovečným francouzským šarmem. Tirri přikývl a mezi zuby cedil: - Já jim ukážu, já jim to vytmavím!

A tekutina dāl spědala do kanálku.

Přišel Sisley: - Frř mate něco nového?

- Jo.

- Pospěšte tedy, jsme dychtivř. Času dost, vinárna mé nepřetržitř provoz.

- Jo, řekl Tirri a nenávistně pozoroval průsvitnou stužku, řinoucí se z jeho těla.

Ze tři dny přišel Monet a řekl: - Příteli, celé naše skupinno odjíždí zítra do Paříže, vezte si mou adresu.

Strčil Tirrimu do kapsy kalhot navštřivenku a rozloučil se s ním.

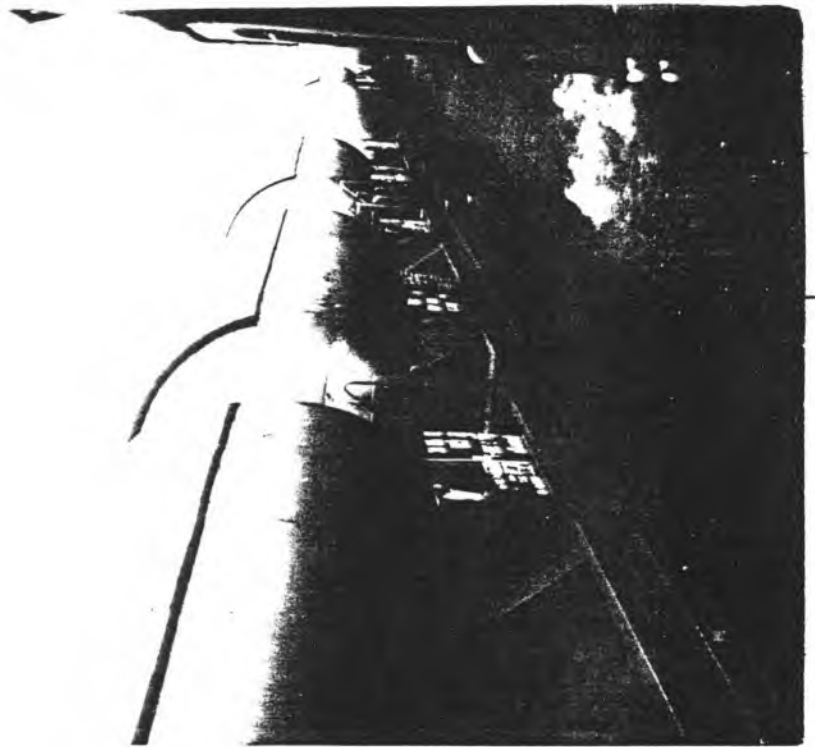
Asi po měsíci se začal Tirri zmenšovat.

Po půl roce se mu doneslo, že Monet namaloval "Impresi". Z Tirriho dāl crčela voda: - Sakra, že já sem sem vůbec chodil. Neustále se zmenšoval a když už byl velký jako tenisový míček, rezignoval. Potom zmizel.

Asi za pět let, objevili v šatně dve známí historici umění Tirriho brašnu. Byl to šok pro celý umělecký svět. Dokud nepřijel Monet a neprostrřřil plátno jako řeřeto.

- Tirrimu vděčím za všechno! řekl tehdy a bylo to naposled kdy se o něm zmínil.

KONEC

Máramarosi zsidó típus.

Karpathen-Jude.

KRÁTKOSTI

Nepínavý příběh

Výtah se zastavil mezi patry. V budově nešel proud. Strojovna výtahu v pedesátém patře začala lehce hořet. Ožehrníci lidem v kabině sdělili, že požár bude zlikvidován asi za hodinu. Pro osoby ve výtahu to znamenalo nejméně dvouhodinové čekání, než se podaří s výtahem pohnout. Nastala typická stressová situace.

Muž v levém rohu výtahu měl zpcené čelo: - Jestli si myslíte, že jsem ve stressu, že sem nějaká hysterická bábovka, tak to se zatreceně mýlíte! řekl náhle a jeho hezká tvář se zkroutila do podivného šklebu. Třásly se mu ruce.

- Nojo, nojo, uvažoval nahlas jiný muž, velice tlustý a spokojený, - to víte, voni tam ty lana v tý strojovně, no to voni se přeškeveřej, že jo, nu a pak zkrátka pofičíme dolů jako po másličku, cheche! řekl a mlaskl a vítězoslavně zdvihl ukazovák.

Na ostatní to působilo jako ledová sprcha.

- Ne, ne to nemůže být pravda!

- V mezních situacích na sebe lidé kdikrát prozradí leccos ze svého soukromí! podotkl malý muž v šedivém obleku. - Například já se často pomočuji, a co vy?

Čtyři ženy které byly v kabině se zatvářily znechuceně. Malému muži to ovšem bylo jedno, protože na jeho kalhotách se začala rozlévat mokrá mapa.

- To je typická stressová situace, poznamenala starší, asi padesátiletá žena. Byla oblečena v belonáku a pod paží držela velké desky.

- Bude to páchnout, řekla mladá, krásná slečna a vytáhla z kabelky intim spray a lehce postříkala mokrou skvrnu na kalhotách malého muže.

- No jo, no jo, to je krize, to vám povím, ale to si vzpomínám, kámoš byl zavřenej ve výtahu celej víkend. Eště, že sebou měl lahvinku, che, che! A že bysme tedy mohli roztočit pěkněj mejdan, co panstvo?

- Ojím se že umřu.

- Jaký to asi bude, až budem padat?

- Je to dobrých sedmdesát metrů.

- Nééé! zařvala hystericky dívka, která dosud mlčela.

- Tohle je kritická situace.

- Tak, tak.

- Nebyl by to špatnej film, nebo spíš divadelní hra.

- Ano, co budeme dělat?

- Mohli bychom se navzájem seznámi-

V té chvíli se výtahová lana přetrhla.

Langusta

Langusta si sedl ke stolu a do psacího stroje zeložil papír. Potom zkřížil ruce za hlavou a díval se z okna jak vypadá letní odpoledne. Bylo hnusné, rozkouskované do úzkých pruhů ochraničených provazci deště. Langusta se ušklíbl a levačkou napsal písmeno "u". Klapka dosedla na pásku, vyrezala literu a zase se poslušně vrátila.

- To "u" je přesně v duchu..., řekl Langusta nahlas a namířil ukazovák sobě do obličeje. Do toho v zrcadle. A bleskurychle, aby nezapomněl, práskl do klávesy "%".

- A tohle je v duchu včerejšího tahu.

Otočil se ke zdi a zasněně civěl na fotografie, které tam nedávno nalepil. Včerejší noc stála za to. Q. se opil a zpíval velice mravné písničky, což neušlo pozornosti ostatních opilců potloukajících se nočním městem. Chtěli ho zmlátit, ale on se naštěstí pozvracel a pek si vzpomněl, že u A. je mejdan. Nekupil

... když mušl kalvenní víno a v poklepní samoobsluhy poznal svou matku, takže jí probřečel pracovní plášť: - Maminko, maminko, já sem taková svině! prohlášoval pořád dokola a až když zjistil, že to vůbec není jeho matka, změnil názor a tvrdil: - Vy ste všichni takový svině!

Protože se nestačil pozvracet. dostal od kohosi pěstí. U A. se objevili v jedenáct večer. Ctevřít jim přišli dva neznámí lidé v pyžamech. Langusta je pozdravil, T. se rozesmála a Q. ty lidi objel a nalil jim do skleniček víno. Ty se rozlily v té chvíli, kdy dvě opyžamované postavičky práskly dveřmi. - Isdy něco nehraje, řekl Langusta. Nehrálo. Od té chvíle má Langusta oknao.

Dostal řízeň a vypil litr ovocné šťávy. Potom zvedl sluchátko telefonu. Při prvním vytáčení čísla všechno zkažil. Začal znovu, ale jeho schopnosti koordinace teprve hledaly cestu zpět. Nakonec se mu to podařilo. Telefon na druhé straně měla zvednout Kreveta. Dlouhovlasá černovláska. Langusta ji chtěl pozvat na perník, protože mu to připadalo originální a skýtalo to spomstu prostoru pro jeho fantazii a navíc se nemusel bát, že se jeho lži provalí.

Kreveta už půl roku všechno jeho pozvání odmítala. Dnes ani nebyla doma. Langusta si zhnuseně odplivnul do květináče a vypil další litr šťávy. Prásknul do psacího stroje. "ž". Z prsou se mu přitom odhrnul župen. Objevila se propadlá hrud, dychtící po cigaretě. Langusta si zapělil.

Neznámé příhoda Johna Lennona

John Lennon se jednoho dne probudil ve výtečné náladě. - Kurnik, to je nádhere, to je den a jak sem slavněj a bohatěj, sekra! říkal a bušil si pěstma do hrudi. Jeho pohled ulpěl na Yoko Ono.

- Yoko Ono, to je vono! zanotoval a byl na svou ženu hrdý.

- Dneska dám šanci míru! řekl bodře a nalil si whisky do malého kbelíku, který na jeden lok vypil. Potom přistoupil k oknu:

- Damned! To je Amerika, to je Amerika! hulákal a díval se ven na New York a mrakodrapy a probudil přitom Yožo.

- Jaká Amerike, dyk sou vsude český nápisy! řekla Yoko a dívala se také z okna.

John zpozorněl a opravdu byly všude český nápisy a reklamy, protože je tam přes noc napsali dva zlí Češi, Nosál a Kerásek, aby se vyznali až se jim zase bude zdát sen o Americe.

- What's a hell? divil se John Lennon a prstema si přejížděl po rtech a dětinsky brblal.

- To abysme uplatnili dvojitou fantazii, protože ani jeden ne-umíme česky! poznamenala jasnozřivě Yoko.

- Well, to je fakt. Ale je to pěkně těžká řeč. Dal bych si skleněnou cibuli.

- Už vim kdo nás vytáhne z bryndy!

- Kdo?

- No přeci Michelle, studuje slovenský jazyky na univerzitě.

- OK, řekl John a zatelefonoval jí.

- Tady Jude, ozvala se Jude.

- Hey, Jude, je tam Michelle?

- Ne a mimochodem, co říkáš na ty český nápisy?

- Kvůli nim právě volám, hele neznáš někoho kdo tam u vás dělá češtinu?

- Jo. Lucy. Dám ti její číslo.

- Dík.

John Lennon potom zatelefonoval Lucy.

- Hey Lucy.

- Jlo, John., odkdy mluvíš česky?

Já mluvím ČESKY?

- Jo Johne, jako když bičem práská.
- Tak to je v pořádku. Dík. Čágo.

Federico Ruyz de Corbolén/ neznámá příhoda

Federico Ruyz de Corbolén otevřel okna své ložnice a vyhlédl na náměstí španělského městečka, vlastně ne, to městečko leží v Peru, na něhorní planině. Jmenuje se Correán de Madre Santa Maria.

- La domenecha y fleres con la mana serre chromales, si? zařval Federico do ticha.

Na protilehlé straně náměstí se otevřely dveře holičského krámků a objevila se mohutná postava holiče Pedra Samkopaneze.

- Con la mana dereje e huevo tej nombre! zařval zpátky na Federica. a vrátil se do krámků pro kufřík. Celý byl ten kufřík oblyáskaný a umaštňný od stálého používání. Pedro ho tedy vzal, zamkl svou oficínu a vydal se směrem k domu Federica Ruyz de Corbolána.

Ze chvíli už seděl rozvalen na otomanu ve Federicově obývacím pokoji. V křesle proti němu seděl Federico. Oba pckůřovali z doutníků.

- Je tereñuez con je vista, řekl náhle Pedro a Federico vstal a přinesl z kuchyně otvírák. Položil ho na stůl a řekl:

- Garrida joche retrisco noche bueno e buenavento mares!

Pedro se usmál a otevřel kufřík, který ležel u jeho nohou. Začal z něj vyndavat lahve a stavěl je na stůl. Bylo jich třicet.

- Fortunato vejo che si pinto señoras! řekl Federico a dvě lahve otevřel. Oba se zhluboka napili.

- Ovejuna la mintro peso hasta la vista bomba, podotkl Pedro a opět se zhluboka napili.

T.T prof. biologie/ neznámá příhoda

- Pořádně ho přiskřípnem! řekl jeden chasník druhému a ještě víc zatlačil na dřevěnou desku, pod kterou ležel profesor biologie a už byl rozplácnutý, že jeho brýle nebyly o nic nižší než on. Náramně si to pochvaloval.

- Jen přitlačte chasníci, jen přitlačte!

A chasníci tlačili a utahovali až se z nich lil pot.

- Přejedem ho válcem, chlápci! řekl jejich šéf a nastartoval motor.

- No jasně, to je nejlepší! křičel úpěnlivě profesor a byl šťasten. Tak ho tedy převálcovali a profesor vypustil duši.

- A je po něm, řekli chasníci a dívali se na špičky bot.

- Dobrá práce chlápci, řekl jejich šéf a dal jim peníze na pivo.

Felix/ neznámá příhoda

Ve tři hodiny jsem se rozešel s Eugenií. Někdy to bylo krásný, ale teď už je to pryč. Bylo toho dost.

S těmito myšlenkami jsem zabočil do Rue de Siecle, kde je moje oblíbené vinárna Fourier. -Zdravstvuj! pozdravil jsem Helmuta, který už léta dělá v tomto podniku vyhezpvače, ačkoli mu majitel, populární "Gigo" Zalewski neustále vyčítá, že je "měkkej". Prošel jsem decentně osvětleným sálem a sednul si přímo u baru.

- Šž ses dlouho neukázal, řekla Noinea Matrascuová, zdejší barmanka. Poručil jsem si pernod. Pomalu jsem upíjel a prohlížel si hosty.

Úplně vpravo seděl Josef. Autobusák z Čech, jezdí sem za děvkama.

Chtěl jsem si umýt ruce. Zamířil jsem ke dveřím, prošel chodbou a ocitl se v šatně zimního stadionu. - Hej Jegore, potřebuju utáhnout brusle! řekl jsem servismanovi a Giovenni mi mezitím podal pádlo. Ještě jsem sebral z lavice titanovou bělobu a otevřel další dveře. Toledo bylo zalito sluncem. - Zapomněl sis foťák! křičel László z okna autobusu a tvářil se, jakoby spolkl dvě cibule.

Bylo mi to jedno. Hlavně aby mi nepromokl sten a na něm také ne-

I

záležit. Na ničem vlastně nezáleží.

I

Fublius Cvidius Neso/ neznámý dopis

Dopis Cvidiův z vyhnanství v městěčku Tomis/ Constanta/ Juliu Fulliovi do Falerma.

Drahý Julie,
kdybych byl tušil co mne zde čeká, věř, že bych byl ve svých verších mravný a nevinný jako osmiletá dívka. Žel, už se stalo a teď dovol abych ti popsal svůj život zde, možná i proto, abych tě varoval.

Rumuni jsou jedním slovem strašní. Jsou zde samí Rómové, žebrají po mně cigára a jejich špinavé děti žvýkačky. Všude je bordel jako v tenku a nikomu to nevadí. Na Mamaiu už nikdo nejedí, krámy sou vykradený a za lei se nedá nic koupit.

Jediný na čem si dávají záležet, sou transparenty.

Drahý Julie, už nemohu dělat, jen si povšimni, že i můj jazyk dočista zplevelněl a pokryl se nánosem bordelu, který zde panuje a útočí ze všech stran.

Julie, napiš mi, napiš mi jak se žije v Římě a v Palermu, snad mi místní pošták dopis doručí, dřív než si s ním vytře ....

Sbohem Julie,

Tvůj zoufalý přítel

Ludwig van Beethoven/ neznámá příhoda

- Tyz mi zebrał noty! Tyz mi zebrał noty! křičel Ludwig a snažil se pevně uchopit za klopou dlouhovlasého chlapíka v džínách. Ale nedařilo se mu to. Celý zoufalý a notně zadýchaný se opřel zády o zeď a řekl rezignovaně: - Nem si ty noty, už je nechci ani vidět.

Chlapík se ani nehnul, vyjma toho že si umeštěným kepesníkem čistil brýle.

- Táhní už když to ..., hlas se mu zadrhnul a Ludwig se rozbrečel.

Telefon začal bláznivě zvonit. Chlapík ho zvednul, řekl Halo a soustředěně naslouchal. Potom zavěsil a řekl Ludwigovi:

- Marie je ti vzkazuje, že s tebou?

▼ Co?

- Čtyři, Oba se hluboce zamysleli.

- Pět?

- Nikdy včera. Ani večer. Cokoli?

- Koli? -Je? Kaz? -Hele? - Je? -Kaz?

- "emáme smysl si nikdy, totiž, nemá to smysl. Rozumíš?

- Já to chápu. Tak shoj. A jsem rád, že sme se o tom nemuseli bavit.

- Já vim. Je mi to líto. Ale je to její věc. Tak sbohem.

Já/ neznámá příhoda

Líbila se mi. Mozek měla vypořstovaný jemnou králičí kožkou, obšitou černou nití. Prsty měla dlouhé, štíhlé, zakončené konicky se zužujícími nehty. Měla krásnou postavu a pohybovala se jako sloup zvířeného prachu: plavně a neslyšně.

Neměla žádné jméno. Každý ji mohl nazývat jak chtěl. Nazýval jsem ji Golit.

Poprvé jsem ji viděl z okna. Procházela se v parku a jemným štětcem stírala z květů růží rosu. Okamžitě jsem se do ní zalíbil.

Podruhé jsem ji potkal ve foyer divadla. Přistoupila ke mně

a sametovým hlasem mne požádala, abych jí na záda namaloval velblouda.

- Ale čím? ptal jsem se zoufale.

- Třeba touhle rtěnkou, odpověděla a podávala mi růž. Vždycky si se vším věděla rady.

Pečlivě jsem jí na záda namaloval velblouda, podle obrázku na cigaretách. Purpur rtěnky se vyzývavě leskl na nahé kůži jejích zad. Ocas velblouda sahal až k samému konci výstřihu, mezi dva tajemné důlky okolo páteře.

- Můžete se jít podívat do zrcadla, řekl jsem když bylo dílo hotovo a nabídl jí své rámě. Přijala ho a téměř něžně se do mne zavěsila, čímž rozjitřila mou představitivost. Náhle jsem slyšel hudbu, krásnou nadpozemskou hudbu a svět kolem se rozplynul do rotujících skvrn.

Ze snění mne vyrušil její měkký hlas. Stála před zrcadlem a přes rameno si prohlížela velblouda na svých zádech.

- Děkuji, je krásný! řekla a takřka neznatelně se usmála.

- Bylo mi potěšením, odpověděl jsem a zahleděl se do jejích očí.

Byly hluboké, tyrkysově modré, bělmo v koutcích se vyzývavě lesklo. Tehdy jsem jí řekl Golit.

Usmála se: - Doufám, že mne po představení doprovodíte domů.

- Dokonce vás mohu odvézt. Na mém vlastním velbloudu.

Vyprskla údivem a dlouhá, pomalu tekoucí slina jí spadala mezi nadra. Vzal jsem příruční vysavač, který vždy nosím v náprsní kapse a jemně jí vysál nadra. Po dotecích vysavače se jejich pokožka lehce prokrvila.

- I vy jeden putíčkáři, řekla koketně. Z uší jí vytryskl mez. Hnědat porézní břečka. V té chvíli jsem jí držel v náručí a na tváři mi popraskalo několik vřídků. Hnis jí vletěl do vlasů.

- I vy jeden puntíčkáři, řekla již podruhé a táhla mne ven z divadla. Z kuřích ok jí prudkými potoky vytékala voda.

Toho večera jsem spal u Golit, v jejím neuvěřitelně špinavém bytě, plném syrečků, bochníků pívního syra, plesnivých ponožek a shnilých rajských jablíček.

- Ach Golit, to prase.

Vyjímečný den

Ten den měl mandlovou příchutí a nasládlou, pomerančovou vůni. Byl to den, jenž sliboval mnoho neobyčejných zážitků a prudký výron momentální inspirace. a možnost okamžitě tvořit a improvizovat. Byl to den jakých je nejen během roku, ale i během desetiletí málo a předpověď jejich výskytu je zcela nemožná, podobně jako je nemožné určit, který člověk se stane geniálním umělcem. Strojní zámečník Jaroslav si obul za dveřmi svého bytu botasky, ze země vzal tašku se svačinou a řekl: - Do prdele, zase du hákovat! a vy dal se na tramvaj, která zcela jistě dopraví do práce. V pachu strojního oleje ztratí smysl pro mandlovou vůni?

Pan Kotrč

Pan Kotrč oznámil svému lékaři, že se pravděpodobně zbláznil, neboť je schopen krvepřísežně přísahat, stvrdit, že viděl, jak mu včera zamával sovětský kosmonaut. Z oblohy. Dokonce na něj křičel, ať dává pozor, že si mohou znovu zamávat dnes. V šest minut po osmé. Pan doktor přislíbil panu Kotrčovi, že se s ním v 18.06 sejde a podle toho co uvidí, pošle pana Kotrče do blázince samotného nebo tam půjdou oba. Pan doktor přišel přesně a společně s panem Kotrčem zamávali sovětskému kosmonautovi. Takže je to pravda, pan Kotrč nelhal.

met. První dávka provrtala postel. Robert neváhal, vrhnul se do vedlejšího pokoje a zasunul pás nábojů do těžkého kulometu. Nemilosrdná střelba se rozlehle domem. Marie nastartovala dříve a Robert se chránil v malém tančíku.

Náhle proti sobě stanuli a oba měli v ruce granát.

- Hele Marie, neblbni, tohle už není žádná sranda, řekl Robert a tvářil se kysele.
- Roberte, mně je to fuk. Myslim to vážně.
- Dobře. Já začnu. Sbohem Mary.
- Sbohem Roberte.

Oba odjistili granáty a během zlomku sekundy se změnili na beztvorou haši/hašé.

Dokonelý vtip=ANEKDOTA

Pařížský policista zastaví v Praze Na Příkopě Skota se žárlivou manželkou. Vzadu v autě navíc sedí opilý pošťák, kterého pokousal pes.

- Dobrý den, pane řidiči! říká policista, - jestlipek víte, že jste jel na červenou.
- Pane, já jsem Skot a vracím se z pustého ostrova.
- Ze kterého? zeptá se ostražitě policista.
- No z toho jak se tam odehrává tolik vtipů.
- Aha, dejte mi doklady, se mnou nejsou žádné žerty!

Žárlivá manželka vyndává ze schránky v palubní desce doklady a najde v nich žlutý vlás. Začne mlátit Skota válečkem na nudle. Z policisty se nakonec vyklube lord Ford a vše se obrátí v dobré, protože Skot není Skot, ale pan Novák.

Pošťák mezitím odjede na kole s hranatými koly a začne sněžit. K dovršení všeho se objeví sluha Jean a na stříbrném tácku nese bankovního lupiče, který se obhejuje slovy:

- Sejde se Čech, Polák, Američan, Pobřežní Slonovinec, Ital, Rus, Francouz, Kazbek, Číňan, Eskymák, Maďar, Němec, Američan, Nový Zélandec, Vatikánek, Fin, Bulhar a nic se nestane.

LIDI A STROJ

. . .
. . . .

F.Trtu a jeho partu snesu jenom z velké výšky.

    C
/lde_
Ncv
á k
- -

Tohohle člověka znám jenom podle vidění. Moc ne.

řuyéí
t zzz í" íííí
u " í

To je Krudlít, nikdy jsem ho nepochopil

o

To je díra, kterou Alby konečně našel, když hledal, kde nechal tesař díru.

L. Kyblít: má často opletčky se zákonem.

G.Fgh: byl jednou v americe a nosí basebellovou čepici.

J. Egčžwová: má velká prsa, nohy do "iks" a kouří dýmku.

Ý.Fqas: je velice hloupý.

R.Už: říká se o něm ,že je teplouš, napůl.

H. Břeř: chce vypadat jako Lennon.

Karel je rovnej chlap.

F.F. má rád svého psa

U. Jupí: ten si rád přihne

Z.Z.: je to neprostá nula.

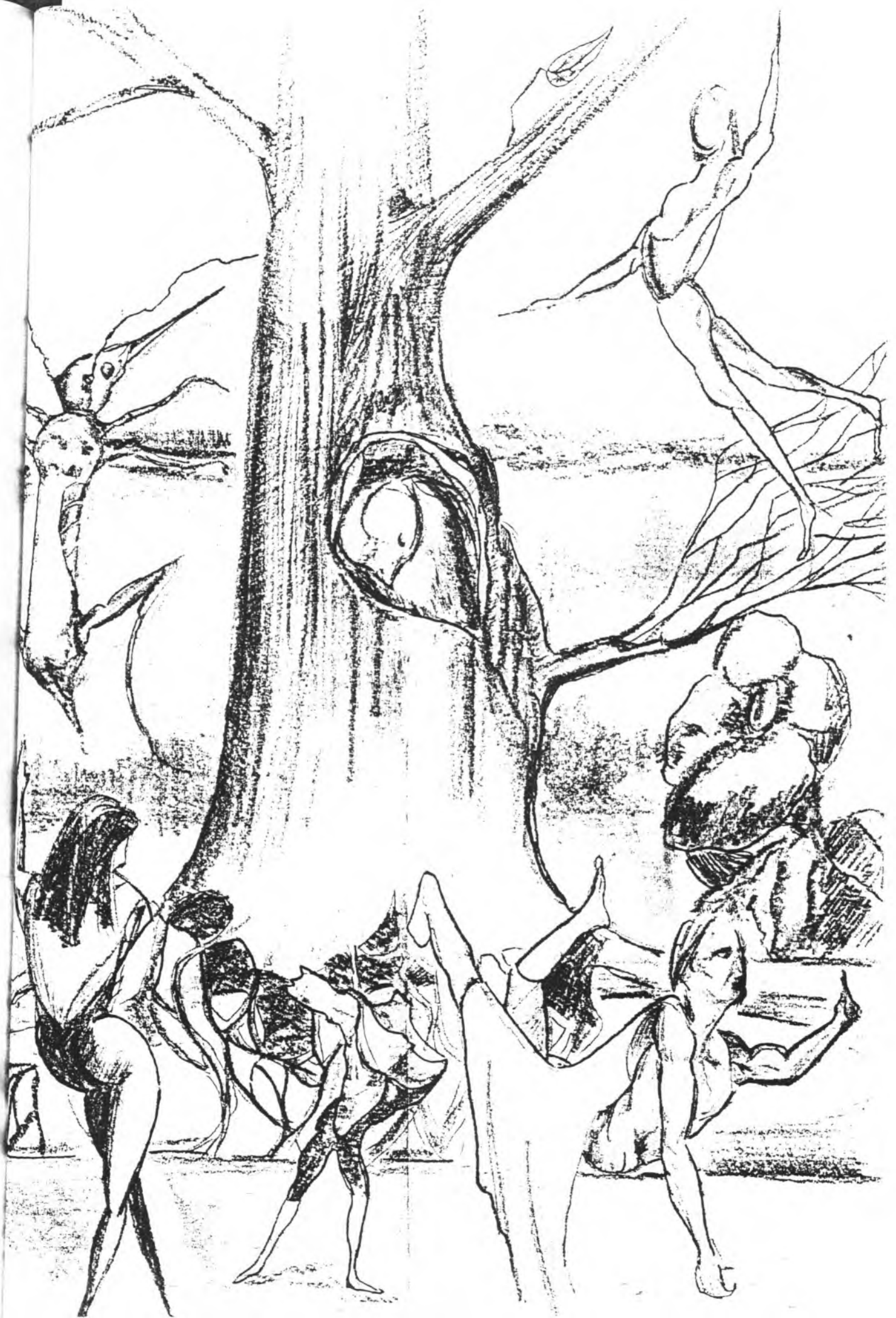
G.Cká: má tlusté břichá a nevkusný klobouk

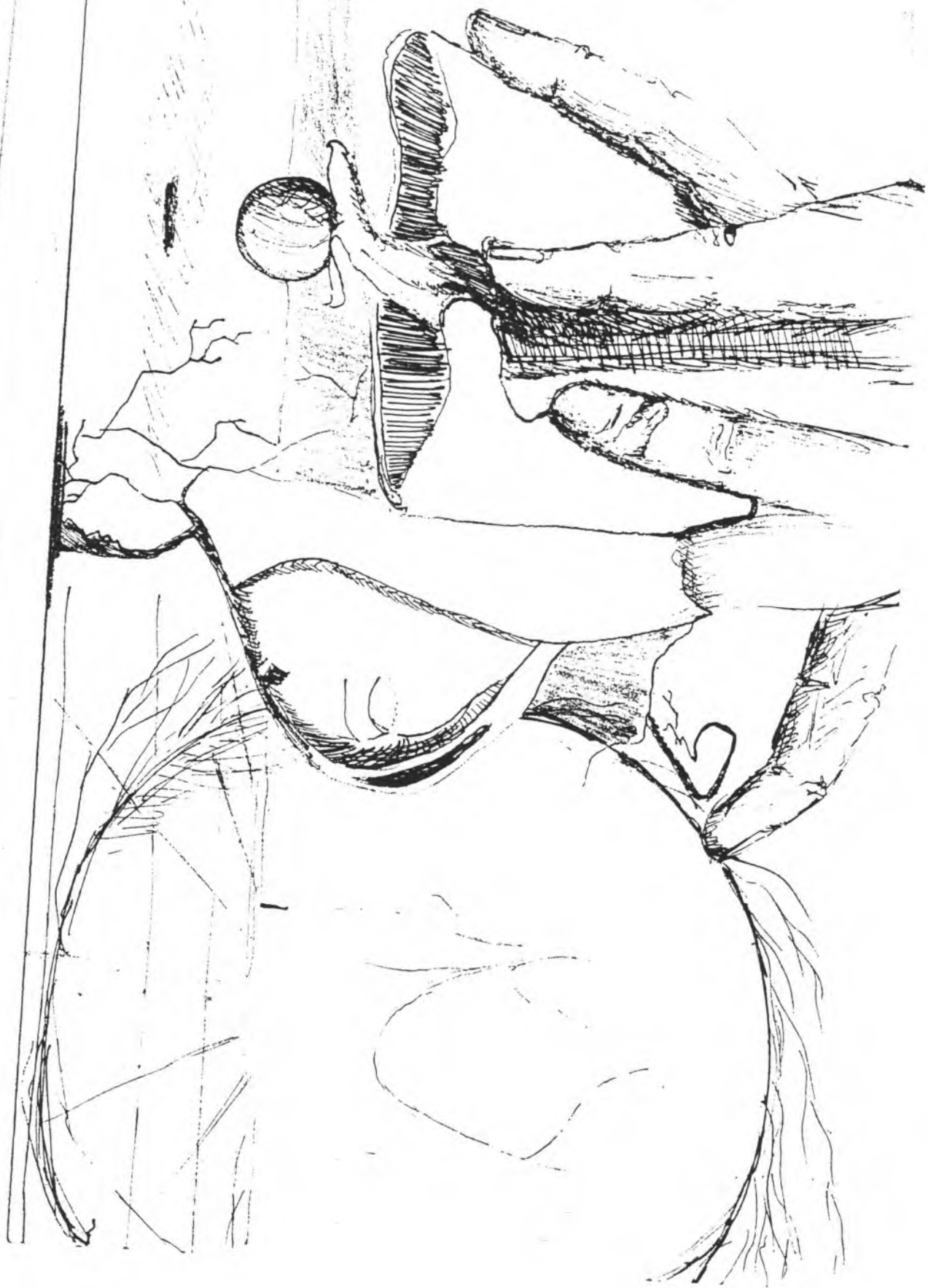
Dewa mě strašně sere.

NĚKOLIK
ZÁKLADNÍCH
POZIC
HLUBOKÉHO
STUDU

L I F E I S I F E

A M A G O R J E M A G O R

KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KUSY ZDI KU

nikdy jsem nic nehledal a kdykoli jsem něco našel, musel jsem se toho vzdát, protože vlastně nikdy jsem nic nehledal a chybělo mi vždycky nejvíc to, co jsem náhodou nenašel, abych se toho pak musel vzdát

na ostrově samoa neplní plán v bramborách čekám na svůj poslední vrtulník a mám strach aby se mi nezašpinily křšťjrmá pod kabátem ranní rosou z popelnic dejte mi trochu mrtvé vody do kanystru posléze byla nalezena se smrtelnou ranou způsobenou políbkem, páli-tura, politika, plynésie, pokrok, potrat, poslepu, porod, posad se, poká-let, pokoupila čtyři velbloudí nosy na tlačenu, až se stane opi-ce předmětem plánu, navrhuji dát si slovo vo, vo, vo, dlouho již mne nemá v týdenním výkazu, průkazu, zákazu, nákazu, urazu, podrazu, odvazu, obvazu, probohadokola se točila a byla tak opilá, otylá, unylá, zhy-nulavešla pozadu s rozvázanýma židli si postav do sebe nehet hehe nene nechci, nehnout neue neckermann, nálada je nad kočku, vločku, močku, pod urovní chodníku v mřížce hlavy vajgly klidným spánkem všech zbabělých dělení plev a dýně, líně, víně, síně, símě, mímě, né mě, zvracel z otevřeného šovinismu, cynismu, ... byla taková milá, bílá, blbá, ztracená na motorovém ložnici

jak se vám to líbí?
myší hlavy tlapy krtčí
oslí uši oslu sluší
pan mylivec střílí kuší
tu je kára rys tu pije
bobr lehnul na koleje
na pomyje chytá zmije
jsme původem z tramtárie
u studny holandán bludný
v polích rdí se chlapec studný
děvčátko má kukuč svůdný
přítel křeček že je zručný
lalalalalai ojojjoj

4asi

mrzne
slepené stromy
očů domů
dlaně okapů
hladové polední vůně
líbám tě
reminiscence
je vidět do oken

chudák on
zas to říká
vidí tě

upadly mu kalhoty
upadla mu košile
praská to a přeskakuje mysl

chudák on
chudáci my kolem
zas to říká
a je z něj zvíře

zvíře ke zvířeti
zaleze do nory
ohřát se

stůl se otrásá
je zima mrzne

chudák on
sedím na topení

milenci I /starý sad/

kdesi uprostřed v tmavém srdci starého sadu
stojí dům
stěny v lásce budoucích
mezi umírajícími zkroucenými višněmi

právě
sem se vraceli
když hořel svět
tady milovali podzim
v místě co bylo dlouhou

rájem omylem nazýváno dobu
plynul čas

nejdřív padlo jablko
v sladkém nevědomí slepců
pak ve využívání a strachu

a jednou nedávno
přišli úplně jiní dva natahali kolem ostnatý
drát

a ke vratům dali pokladničku

tak platíme
za podzim
a proto za sebevrahy
za cynismus
za lásku

za pomilování v tom stále
stejném domě

v provokujícím

mrtvém sadu

milenci jsou dál žádostiví
klepou na bránu
ale tu pokladničku

najít
ne
a ne

Ztráta

dvěma prsty naškrátrám světlo za zdí
kladivo vzdechů k zemi

jablůň a

okno

na konci prostoru
a zraje to

zraje
za co může jablko?

kobky vězení
tady spím mozek odpočívá na

budíku

rakev je děravá
odporná chuť hlíny

Leonardo nedokázal malovat ženy
Michalangelo portrétoval vlastní manželku

proto se nesnášeli
teď bys řekla

že to je hnusný

vesmír jsou bozi
programy
nálad

a tak nekompromisně za kompromisem

jen spánek tepe zprávy
do mrtvých kronik

věčnost znamená NE
NE znamená ANO
stejně jako sblížení jablek a ...

Jsou to šílená nekonečna let

ane

adam

adama ne !

adame

adame

skoč adame

dal jsem

tři dny

ofélii

adame

to pomlouvá

zádušní mše

světlo

to světlo

za

tesknotu

hladiny ofélií

zlato

třpyt

lesk

vítr

její vlasy

tělo

kůže

dýchá

dýchá

dýchá

dýchá

nejsou důkazy

ocelové stisky

úsměv nálada

nálada pláč

motýli úst

zohybání zámků

definice strachu

definice strachu

pokračujte

v kavárně slavia vaří nejlepší čaj s mlékem ve střední evropě
kamkoli zahnu větve stromy slunce
v neklidném vzduchu větve stromy slunce
pod sochami
na dlažbě těla zkoušky zkoušení
pavoučí dým smotky
kruh trn trnutí tóny
zvuky rezonance vzlyky úleky skoky zvraty
větve stromy slunce
mřížky zkoušky
zkoušení
dnění dnění znění zkraty
náznaky
lety vibrace
dnění hemžení
zkoušky zkoušení
slunce
slunce znaky
ztráty tmění klení
tlení bdění
a zas a zas a zas
dnění dnění zkoušky
mřížky proužky zkoušení
běhnutí vidění vydnění
znění netlení
tělo hlasy ozvěny
kopie původních náznaků
zkoušky tónů zkoušení dne
náznaků
náznaků
prsty zaryté do stolu
náznaky
těla větve stromy
slunce těla
stromy dnění

zvuky

tikot deště

šelest písíciho pera

dech spícího
hudba ovčího stáda

skřípot zubů

řítící se kamení

běh kočky

monolog kráječícího nože

rytmus kosy

kousnutí do jablka

vřící voda

ticho kostela

pláč houslí

dotyk úst

dunění hromu

monotónní motor auta

řeč lesa

lžíce vyškrabující hrnec

kroky na chodníku

nápěv žalmu

šelest listí

hlasy davu

převržená židle

zavrčení psa

vzlykot dítěte

řev vodopádu

stříhání nehtů

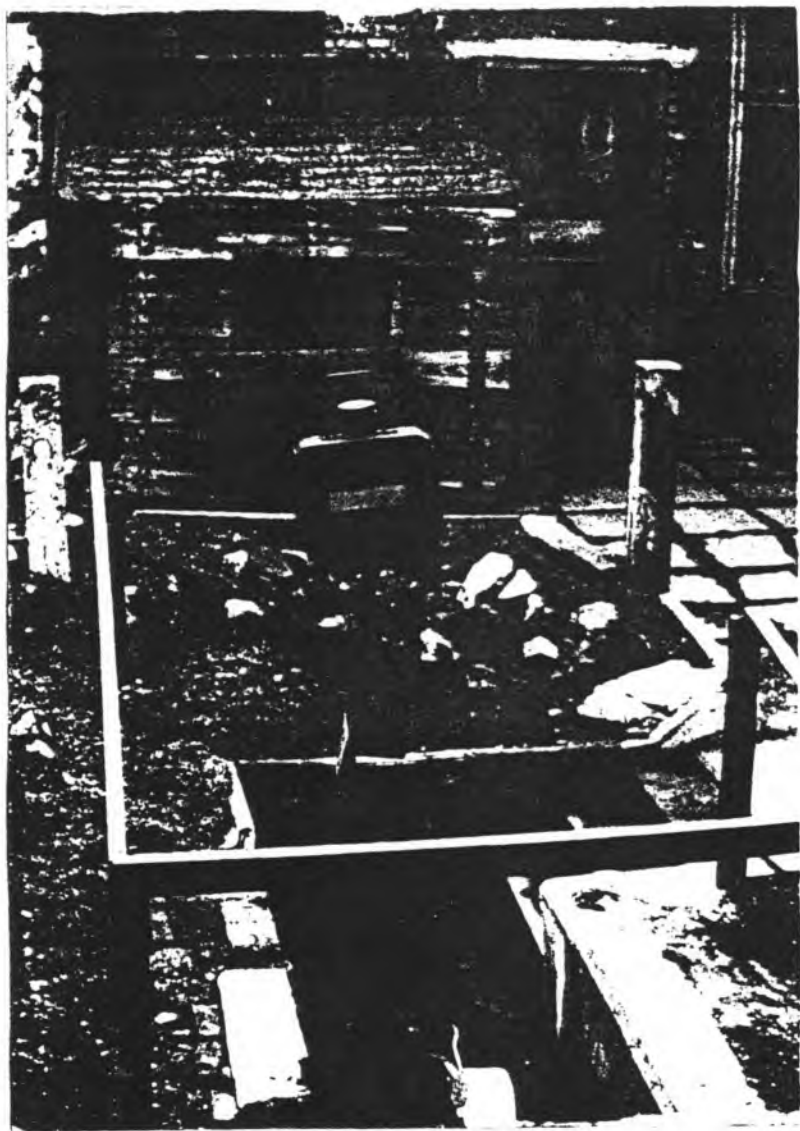
pleskot kapek

šept kůže

houkání vlaku

ozvěna melodie

nepravidelné oddechování hodin

...

Procházel jsem se jako obvykle po nábřeží, tam, kde lidi chodí krmit labutě, u mostu. Náhle ke mně přistoupil jakýsi muž v hnědém svrchníku a řekl:

-Jste Hugo Hrambraxldrpd?

-To jste si mě patrně s někým spletl, pane, povídám já, jmenujete se Dalidor Skuk, k vašim službám.

-Pak je všechno v pořádku, půjdete se mnou.

-S největší radostí, jestli z toho kouká nějaké povyražení. Víte, já jsem starý mládenec, no vlastně vdovec a na penzi, zrovna nemám co na práci.

-To je samozřejmé, kdybyste spěchal na tramvaj, vůbec bych si vás nevšiml, i kdybyste nebyl Hugo Hrambraxldrpd, odvětil ten muž

-Nuže, pojďme.

Kráčeli jsme, ani rychle, ani pomalu. Prohlížel jsem si zvědavě svého neznámého známého. Krácel těsně po mé levici, pohled zamyšleně upřený dopředu. Měl celkem obyčejný obličej, rovný nos, krátké tmavé vlasy schované pod koženou čapkou. Byl jedním z těch lidí, kteří vypadají na čtyřicet, ale většinou jim je osmadvacet nebo třiapadesát.

Za úvah, co zajímavého mě asi čeká, jsme došli na most. Když jsme procházeli právě nad prostředním pilířem, ten člověk se ke mně otočil a podal mi obálku :

-Tohle mi podržte, řekl a skočil do řeky.

Ustrnul jsem hrůzou. Vzápětí jsem se vrhl k zábradlí a sledoval, jak se voda poklidně zavřela. Projel mnou ^{znovu} uděs.

Bezděky jsem rotrhl obálku a četl:

-Ani já nejsem Hugo Hrambraxldrpd...

Pohřeb

byl dobrej člověk
tak tady leží
tak trochu svině
ale oč běží
teď listí padá
a k černý díře
blíží se zástup
podivný tváře

tady je podlost
matka všech ctností
byl dobrej člověk
do morku kostí
tady je závist
v svátečním studu
pokrytecký lži
padaj do hrobu

byl dobrej člověk
jak tenhle zástup
byl dobrej herec
jen v prvním aktu
až přijdou domů
a do hospody
dají si pivo
a masky shodí
až přijdou domů
pak před zrcadlem
nasaděj usměv
manželky zválej
a všechno bude
tak jak se patří
a všechno bude
doma v závětrí

ne už tu není ne ne
černá je dobrý znamení
všechno je lepší hele
černá je barva zrození
ne už tu není ne ne
jsou tu jen temný mátohy
černé je barva pravdy
buldozer staví svět na nohy

tak tady leží
a listí padá
padaj i fráze
a krásný slova
byl dobrej člověk
za zvedlý límce
zalejzá nečas
nemá to konce

tak toho nechte
a běžte domů
schovejte nože
pak někde v lomu
dalšího skolte
zas bude sláva
černá je naše
a listí padá

ne už tu není ne ne
a život miluje mrtvý
musí je vidět hele
tak hele je to ještě dobrý
a i když je to horší
zacouvá potichu do nory
černá je barva světla
buldozer staví svět na nohy

Jsem Františkův nejlepší přítel

Jsem Františkův přítel. Alespoň on to tvrdí. Za žádnou cenu si to nedá vymluvit. Je to pro mě dost nepříjemná věc a často se s tím trápím. Třeba dnes v noci. Je ovšem pravda, proč bych nemohl být Františkův přítel? Nic mi v tom nebrání. Jenže takhle tu otázku nelze stavět. Dozvěděl jsem se, že František^{se} chlubí mou náklonností i v okruhu mých známých. Přiznám se - dost mě to rozladilo. Nevím co dělat. Musím se stím nějak vyrovnat. Včera jsem si nechal poslat noviny až do bytu tak, aby o tom každý věděl. Snad to Františkovi dojde.

Ale kdepak!

Každá hodina je pro mne utrpením. V duši mi stoupá neklid. Proboha co zas vyvede?

Mám deprese a dnes již dvakrát se o mne pokusil epileptický záchvat. Snědl jsem svou oblíbenou propisovací tužku. Zvracel jsem do talíře a hned jej uschoval do ledničky. V ložnici visí obudně zvětšená Františkova fotografie třikrát dva a čtvrt metru.

Vůbec jsem nespál, jen hleděl na Františka. Zdálo se mi, že pohybuje ústy a opakuje : Ach, ty jsi můj nejlepší přítel. Na cestě do práce jsem se pokusil nechat si přejet levou ruku. Místo toho jsem skočil do kanálu, neboť jsem měl pocit, že vidím Františka.

Oblékl jsem si matčin orientální župan a strhl anténu na střeše. Po dlouhé době jsem si vyšel do biografu a skončil ve vlastní koupelně, ale netekla ještě teplá voda. Ptáci hnusně řvou a házím po nich botami a rodinnými šperky. Chtěl bych, aby můj nejlepší přítel František přišel ke mně na návštěvu. Hrozně mi schází. Třikrát jsem mu napsal na toaletní papír a pak jej použil.

František brzy přijde. Vyplenil jsem ptačí krmítko.

František je mrtev! Aspoň myslím, byla hrozná tma.

Proč ?

včera jsem byl v papírnictví
se slevněným zbožím
dostal jsem zánovní gumu
jenom trochu vogumovanou
a byla tam fronta
dostali popsany papíry
a tužky bez tuhy
a prázdný náplně
proč? proč? oh
ta guma negumuje

kupujte lidi gumu
guma gumuje i negumuje
kupujte lidi gumu
gumujte až do rána !

taky jsem byl v zlevněný obuvi
co maj boty od Bati
dostal jsem zánovní bačkory
a v těch půjdu do války
jó byla tam fronta
dostali děravý punčochy
utržený podpatky
a smradlavý ponožky
proč? proč? oh
jsou ty bačkory sešmajdaný?

Kupujte lidi boty
boty se dávaj na nohy
po nohách se chodí
buďte plní pohody!

Hlavičky

na co z okna koukáš milá?
kde máš hlavičku s vočičkama?
líběj se ti autíčka?
když je nevidíš?

bé á cé bác!

na co z okna koukáš milá?
kde máš usta a kde vlasy?
líběj se ti kytičky?
když nemáš co jíst?

stromy?skříně?peníze?ložnice?města?
lepší nápad mámá

granát milý,řeka vlídná
provaz pevný,puška klidná
propast temná,pila ostrá
vem to chlapče pěkně zvostra
nerez břitva,nerez nůž
i ty milá,ty se tuž!

14.3.

Dnešní
Večerní
Jízda
Autobusem
Proběhla
Bez
Potíží

Stoky Kultury

Kráčeje
Zamyšlen
Po
Národní
Třídě
V
Listopadovém
Mrazíku
Stanul
Jsem
Náhle
Před
Budovou
Nové
Scény
Národního
Divadla
Tu
Vytržen
Z
Hlubokého
Mystického
Zadumání
Vzhlédnuv
Zvolal
Jsem
Pln
Rozechvění
Toť
Dílo!
Toť
Myšlenka!
Toť
Skvost!
Toť
Stánek
Skvělé
Opravdová
Nové
Kultury!

V M K

V
Městské
Knihovně
Nachází
Se
Tisíc
Velkých
Idejí
Jsi
Zmaten
Zavalen
Uhranut
Polapen
Monstrózností
Ducha
Vstupuješ
Ztišíš
Dech
Chceš
Být
Ten
První
kdotadynajdeněco
cobyaspontrachus
tálozapřečtení

